

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

RC OSIJEK, PODRUČNICA POŠTA
(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud TS OSIJEK SS SLAV. BROD
Poslovni broj spisa SK-11729/2017

FINANCIJSKA AGENCIJA
RE OSIJEK

19-02-2018

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE
KLASA 120-11/18-OB/9
UR. BROJ 07-02-18-13

PRIJAVA TRAZBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ANASTASIJA CELEPIRONIC

OIB 65045563981

Adresa / sjedište

DAVOR, V. LISINSKOG 13, 35 425 DAVOR

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

GRADCE d.o.o.

OIB 44178334741

Adresa / sjedište

DAVOR, I. MAŠIRANIĆA 32, 35 425 DAVOR

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

PREUDA OTS SB, SS M, LI: Pn-54/15 od 30.06.2016. RJEŠENJE O OVRŠI OTS SB, SS M, LI: Dn-2523/17

Iznos dospjele tražbine 241.486,16 (kn)

Glavnica 196.013,61 (kn)

Kamate 45.466,55 (kn)

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
(kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

PRANOMOĆNA I OVRŠNA PREUDA I RJEŠENJE O OVRŠI

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA/ NE za iznos 241.486,16 (kn)

Naziv ovršne isprave

PREUDA OTS SB, SS M, LI: Pn-54/15 od 30.06.2016. RJEŠENJE O OVRŠI OTS SB, SS M, LI: Dn-2523/17 od 10.11.2017.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava Rješenje o ovrši OPS SB, SS Nova Gradiška, br. Ovr- 2523/2017, od 10. 11. 2017. godine

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo nekretnine upisane u z.k.ul.broj 1279 k.o. Davor, i to kčbr. 544/1-Pašnjak Staro Polje sa 42350 m2, kčbr. 544/2-Pašnjak Staro Polje sa 1929 m2, kčbr. 544/3-Pašnjak Staro Polje sa 1685 m2, zatim nekretnine upisane u z.k. ul. br. 1429 k.o. Davor i to kčbr. 31/1-Oranica Dol. Mekote sa 27487 m2, kao i nekretnine upisane u z.k. ul. br. 1356 k.o. Davor i to kčbr. 34-Oranica Dol. Mekote sa 241766 m2, kčbr. 40-Oranica Dol. Mekote sa 288324 m2, te motorna vozila, i to 03-marke PRONAR T 653/2, godina proizvodnje 2006., broj šasije 2026A, reg. oznaka NG205AJ, zatim vozila i to T- marke Hurlimann Prince 55DT, godina proizvodnje 2009., broj šasije ZKDS1902V0MH20005, reg. oznake NG433AT, te vozilo T-marke IMT 560 P, godina proizvodnje 2006., broj šasije 501039881, reg. oznaka NG976AI

Iznos tražbine 241. 436, 16 (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ~~ODRIČEM~~ (NE ODRIČEM)

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM ~~(NE PRISTAJEM)~~

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

Nova Gradiška, 13. 02. 2018. god.

Potpis vjerovnika

ODVJETNIK
Nepanja Nožinić
Gundulićeva 4, Nova Gradiška
Tel./fax 035/ 359 969

PUNOMOĆ

Ovlašćujem (o) da me (nas) zastupa (brani)

ODVJETNIK
Nemanja Nožinić
Gundulićeva 4, Nova Gradiška
Tel./fax 033/ 359 960

ODVJETNIK NEMANJA NOŽINIĆ iz Nove Gradiške, Gundulićeva 4,

u PREDSTAVNOJ POSTUPKU u postupku koji se

vodi pred FINA ; TS OSIJEK, SS SKL. BROJ

pod poslovnim brojem St - 1721/2017

na tužbu (prijedlog, optužnicu) ANASTAZIJA ČELEPIROVIĆ

protiv GRADAC d.o.o.

radi PRIJAVE TRŽIBNE VJEROVNIKA

Ovlašćujem (o) da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda kao i kod svih drugih državnih tijela, te radi zaštite ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a naročito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske, da daje u moje (naše) ime nasljedničku izjavu, te da za mene (nas) prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem da ga za slučaj spriječenosti zamijeni _____

Za slučaj spora glede nagrade pristajem (o) na nadležnost Općinskog suda u _____

U Novoj Gradiški, dne 13.02. 2018. god.

Anastazija Čelepironić

ODLUKA JE PRAVOMOCNA DANA 28.09.2012
Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški
dana 03.11.2012. Ovlašteni službenik:
L. Jaupe

12 Pn-54/2015-45

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški
Trg kralja Tomislava 6
35400 Nova Gradiška

ODLUKA JE OVRŠNA DANA 03.11.2012
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
STALNA SLUŽBA U NOVOJ GRADIŠKI
dana 03.11.2012. Ovlašteni službenik:
L. Jaupe

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški, u ime Republike Hrvatske po sucu toga suda Željki Paunović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dragana Čelepirović, Anice Čelepirović, Ive mlt. Čelepirović zastupane po ocu i z.z. Draganu Čelepirović, Anastazije Čelepirović i Veronike Čelepirović, svi iz Davora, V. Lisinskog 13, svi zastupani po punomoćniku Nemanji Nožinić odvjetniku iz Nove Gradiške, protiv tuženika Gradec d.o.o. Davor, B. I. Mažuranića 32, zastupanog po Z.O.U. Matijašević i dr. iz Nove Gradiške, radi naknade štete, nakon održane glavne javne rasprave dana 31. svibnja 2016.g., održane u nazočnosti tužitelja Dragana, Anice, Anastazije i mlt. Ive Čelepirović osobno sa punomoćnikom, te punomoćnika tuženika, a u nenazočnosti uredno pozvane tužiteljice Veronike Čelepirović, te nakon objave presude dana 30. lipnja 2016.g.

presudio je

I Tuženik Gradec d.o.o. Davor, B. I. Mažuranića 32, OIB 44178334741, dužan je isplatiti

I tužitelju Draganu Čelepirović, OIB 07989791025, iz Davora, V. Lisinskog 13, platiti na ime naknade štete iznos od 250,000,00kn (220.000,00kn neimovinske i 30.000,00kn imovinske štete) s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

II tužiteljici Anici Čelepirović, OIB 36817005283, iz Davora, V. Lisinskog 13, platiti na ime naknade štete iznos od 225,000,00kn s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

III tužiteljici mlt. Ivi Čelepirović, OIB 51860291025, iz Davora, V. Lisinskog 13, platiti na ime naknade štete iznos od 75,000,00kn s zakonskim zateznim kamatama tekućim

od dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

IV tužiteljici Anastaziji Čelepirović, OIB 65075569981, iz Davora, V. Lisinskog 13, platiti na ime naknade štete iznos od 75,000,00kn s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

V tužiteljici Veroniki Čelepirović, OIB 03123266911, iz Davora, V. Lisinskog 13, platiti na ime naknade štete iznos od 75,000,00kn s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

sve to u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Odbija se I tužitelj Dragan Čelepirović i II tužiteljica Anica Čelepirović sa dijelom tužbenog zahtjeva za naknadu neimovinske štete svaki u iznosu od po 10.000,00kn.

Odbijaju se I do V tužitelji sa zahtjevom za tijek zakonske zatezne kamate za razdoblje od 25. travnja 2010.g. do dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. na dosuđenu imovinsku i neimovinsku štetu u ukupnom iznosu od 700.000,00kn, kao neosnovan.

II Tuženik Gradec d.o.o. Davor, B. I. Mažuranića 32 dužan je tužiteljima nadoknaditi trošak ovog postupka u iznosu od 77.042,50kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, tekućom od dana presuđenja 30. lipnja 2016.g. do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Tužitelji se odbijaju sa preostalim zatraženim parničnim troškom u iznosu od 65.319,50kn, a što je iznos preko dosuđenog iznosa parničnog troška.

III Tužitelji se oslobađaju plaćanja sudskih pristojbi ovom postupku.

Obrazloženje

Prvo do peto tužitelji su protiv tuženika podnijeli tužbu radi naknade štete u iznosu od 720.000,00kn. U tužbi navode da je 18.4.2010.g. u mjestu Davor, u Ul. Vatroslava Lisinskog ispred kbr. 11, konj pasmine hrvatski hladnokrvnjak u vlasništvu tuženika, udario sina 1. i 2. tužitelja, te brata 3., 4. i 5. tužitelja, sada pok. Antuna Čelepirović u glavu, pa je isti zadobio teške tjelesne ozljede opasne po život, a od kojih je i preminuo 25.4.2010.g. u Općoj bolnici dr. Josip Benčević u Slavonskom Brodu. Konj tuženika se u vrijeme kritične zgrade nije nalazio pod nadzorom i u za to predviđenom prostoru, već se bez nadzora i slobodno kretao kroz naselje Davor, da bi se potom propeo i kopitom prednje desne noge udario sada pok. Antuna Čelepirović u glavu.

Tužitelji da trpe intenzivne duševne boli zbog smrti sina i brata.

I tužitelj Dragan Čelepirović da je imao troškove izgradnje nadgrobnog spomenika u iznosu od 17.000,00kn, te troškove prilikom pripreme karmina i ostalih troškova sahrane u iznosu od 8.000,00kn, te troškova crnine i pogrebnog vijenca iznos od 5.000,00kn, pa na ime naknade imovinske štete potražuje od tuženika iznos od ukupno 30.000,00kn, dok na ime naknade neimovinske štete a na ime duševnih boli zbog smrti sina potražuje iznos od 230.000,00kn.

II tužena na ime naknade neimovinske štete potražuje iznos od 230.000,00kn a na ime duševnih boli zbog smrti sina, dok na ime troškova crnine i pogrebnog vijenca potražuje paušalni iznos od 5.000,00kn.

III, IV i V tužiteljice kao sestre pok. Antuna Čelepirović na ime neimovinske štete odnosno duševnih boli zbog smrti brata potražuju svaka iznos od po 75.000,00kn.

U trenutku opisanog štetnog događaja štetnik konj pasmine hrvatski hladnokrvnjak bio je u vlasništvu tuženika koji nije poduzeo sve odgovarajuće mjere koje je bio dužan poduzeti, uvažavajući činjenicu da se radi o životinji koja predstavlja opasnu stvar, a uzgoj i držanje konja opasnu djelatnost, te je neupitna odgovornost tuženika za predmetni štetni događaj ubog čega je tuženik u obvezi naknaditi tužiteljima prouzročenu štetu. Tužitelji od tuženika potražuju ukupan iznos od 720.000,00kn sa zakonskim zateznim kamatama od 25.04.2010.g. do isplate. U tužbi tužitelji su predložili radi osiguranja novčane tražbine tužitelja određivanje privremene mjere zabranom tuženiku kao protivniku osiguranja otuđenje i opterećenje njenih nekretnina upisanih u z.k.ul. 1279 k.o. Davor i to čkbr 544/1 pašnjak Staro polje sa 42350m², čkbr 544/2 pašnjak staro polje sa 1929 m², čkbr 544/3 pašnjak staro polje sa 1685 m², te nekretnine upisane u z.k. ul. 1356 k.o. Davor i to čkbr 34 oranica Dol. Mekote sa 241766 m², čkbr 40 oranica Dol. Mekote sa 288324 m², te nekretnine upisane u z.k.ul. 1429 k.o. Davor i to čkbr 31/1 oranica Dol. Mekote sa 27487m² uz zabilježbu ove zabrane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Novoj Gradiški, te zabranom otuđenja i opterećenja pokretnina tuženika i to 04 – priključno vozilo, marke Tehnostroj DP 1400, godina proizvodnje 2008., br. šasije ZY300000081220386, reg. oznake NG 646 AP, traktor marke Massey Ferguson MF 6475 DYNA – 6, godina proizvodnje 2008.g., broj šasije F31B22GS113AT276043, reg. oznake NG 922 AO, traktor marke Hurlimann – Prince 55 DT, godina proizvodnje 2009., br. šasije ZKDS1902V0MH20005, reg. oznake NG 433 AT, a koja vozila u vrijeme sastava tužbe nemaju tereta.

Sud je izdao zatraženu privremenu mjeru rješenjem od 10.04.2013.g. na koju je žalbu uložio tuženik pa je II stupanjskom odlukom GŽ-1027/13 od 13.06.2013.g. ukinuto rješenje I stupanjskog suda sa određenom privremenom mjerom i predmet vraćen sudu na ponovno odlučivanje. Novim rješenjem suda od 20.04.2015.g. (str. 142 spisa) odbijeni su tužitelji kao predlagatelji osiguranja sa zatraženom privremenom mjerom na koje rješenje su tužitelji uložili žalbu, pa je rješenjem županijskog suda GŽ-1144/15 od 14.srpnja 2015.g. odbijena.

žalba tužitelja te potvrđeno I stupanjsko rješenje uz obrazloženje da tužitelji nisu učinili vjerojatnim opasnost da bi bez određivanja privremene mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao naplatu tražbine, time što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati, te da time nije ispunjena jedna od kumulativnih pretpostavki predviđena čl. 344 st. 1 Ovršnog zakona da bi se odredila predložena privremena mjera po tužiteljima. Tužitelji da nisu ukazali na konkretne radnje ili propuštanja protivnika osiguranja koje su svjesno poduzete radi ugrožavanja namirenja tražbine tužitelja. Navodi tužitelja da je tuženik kao protivnik osiguranja prije pokretanja ovog postupka otuđivao i opterećivao svoje nekretnine te da ima problema u poslovanju da ne ukazuju na postojanje konkretnih radnji ili propuštanja protivnika osiguranja svjesno poduzetih radi ugrožavanja namirenja tražbine tužitelja.

U odgovoru na tužbu tuženik priznaje činjenicu da je Antun Čelepirović preminuo 25.04.2010.g. no osporava da bi pok. Antuna Čelepirović usmrtio konj u vlasništvu tuženika. Kritične zgrade dana 18.04.2010.g. pok. Antun je na ularu vodio kobilu svoga djeda koja je navodno bila i ozlijeđena. U zapisniku o očevidu je navedeno da je na mjestu događaja uočena staklena prozirna bočica za zimnicu sa svinjskom masti koja se koristi za nanošenje na ozljede konja. Iz toga da se zaključuje da je pok. Antun nanosio mast na nekakvu ozljedu konja svoga djeda te je moguće da je tom prilikom kobila reagirala na bol pri nanošenju masti na ranu te da je smrtonosnu ozljedu nanijela kobila a ne konj tuženika. Konj u vlasništvu tuženika nije bio potkovan dok je kobila u vlasništvu djeda pok. Antuna Slavka Čelepirović bila potkovana. Uzimajući u obzir posljedice udara da je vjerojatnije da bi takve posljedice nastale od udarca potkovanog kopita nego od nepotkovanog. Dana 17.04.2010.g. večer prije štetnog događaja djed pok. Antuna Čelepirović je neovlašteno bez ičijeg odobrenja uveo svoju kobilu u ograđeni obor tj. prostor gdje je tuženik držao konje, a u to vrijeme su se tamo nalazile dvije kobile, dva ždrijebeta i dva ometa tuženika. sutradan je pok. Antun otišao po kobilu u predmetni obor te je istu odveo iz obora s time da nije zatvorio obor pa je konj tuženika potom izašao iz otvorenog obora i išao za pok. Antunom Čelepirović sve do kuće u kojoj je isti živio. Pred obiteljskom kućom je jedan od konja, za tuženika nije poznato da li se radi o kobili Slavka Čelepirovića djeda pok. Antuna ili o konju tuženika. O navedenom da ima saznanje i majka pok. Antuna o čemu je iskazala u razgovoru sa Alojzom Jakirčević direktorom tuženika nakon pogibije pok. Antuna. Antun Šišić je u vrijeme štetnog događaja bio djelatnik tuženika zadužen isključivo za brigu o konjima. Tuženik tvrdi da je predmetni obor kao i uvijek bio zatvoren na uobičajeni način i konji da nisu mogli izaći bez da ih je netko pustio. Antun Šišić da je u nedjelju ujutro bio u oboru te ga je napustio oko 11,00 sati nakon što je nahranio konje i zatvorio obor na uobičajeni način. U zapisniku o očevidu se navodi da su vrata obora osigurana plavom pletenom plastičnom špagom koja je na lijevoj strani privezana za drvenu letvu koja je pričvršćena na sjeverni drveni stup dok je drugi dio špage nataknut na prvu lijevu letvu drvenih vrata na visini od gornjeg ruba za 18cm, te je dio špage koji se nalazi na vratima načinjen u omču tako da e isti skida sa vrata povlačenjem špage prema gore. U zapisniku o očevidu navedeno je kako je obor sa svih strana ograđen žičanom ogradom visine 1 do 1,5m koja je postavljena na drvene stupove. Konj tuženika pasmine hrvatski hladnokrvnjak nije bio u mogućnosti preskočiti ogradu a površina oobra od 4,5ha je tolika upravo iz razloga da konji ne bi imali potrebe izlaziti van. Nedugo nakon štetnog događaja oko 15,00 sati u vrijeme kada nije znao za štetni događaj Alojz Jakirčević direktor tuženika je u nazočnosti jednog djelatnika tuženika krenuo u običajeni obilazak konja te je dolaskom do obora vidio kako se s vanjske strane obora nalaze dva njihova konja a ograda na oboru je bila otvorena. Potom je Alojz Jakirčević konje uveo u obor i zatvorio ga, te je dakle obor zatekao otvoren a takvog ga tuženik nije ostavio niti itko za koga tuženik odgovara. Tužitelj da se poziva na odgovornost za štetu nastalu od opasne stvari, no obzirom

na sadržaj odgovora na tužbu tuženik osporava da bi konj tuženika usmrtio pok. Antuna pa se ističe prigovor promašene pasivne legitimacije a teret dokaza za tvrdnju da je pok. Antuna usmrtio konj tuženika je na tužiteljima. Nedopuštenim otvaranjem obora i propustom zatvaranja istog od strane pok. Antuna, opasna stvar da je oduzeta iz posjeda tuženika te dolazi do primjene odredbe čl. 1065 ZOO-a (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15) koja kaže da ako je vlasniku oduzeta opasna stvar na protupravan način, za štetu koja od nje eventualno potječe ako tuženik to dokaže ne odgovara on nego onaj tko mu je oduzeo opasnu stvar, te tuženik navodi da ista odredba ukazuje na ekskulpaciju odgovornosti tuženika za štetu odnosno isključivu odgovornost da snosi pok. Antun Čelepirović. Čl. 1067 st. 2 ZOO-a kaže da se vlasnik stvari oslobađa odgovornosti ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ni otkloniti. Tuženik tvrdi da je za štetni događaj isključivo odgovoran pok. Antun Čelepirović te da tuženik nije mogao predvidjeti da će pok. Slavko Čelepirović, djed pok. Antuna Čelepirović, neovlašteno bez ičijeg odobrenja svoju kobilu uvesti u obor, te da će pok. Antun ući u obor da bi odveo kobilu kući i ostaviti vrata obora otvorena te tako konju tuženika omogućiti izlazak iz obora. Tuženik tvrdi da tužitelji trebaju dokazati da je uzrok nastanka štete udarac zadan od strane konja u vlasništvu tuženika te tuženik sukladno čl. 284 st. 3 ZPP-a predlaže da ukoliko tužitelji tijekom postupka dokažu da je štetu počinio njegov konj, na okolnosti nastanka događaja kao i reakcije pok. Antuna Čelepirović predlažu vještačenje po vještaku veterinarske struke te medicinsko vještačenje ozljeda. Tuženik poriče da bi tužitelji prije podnošenja tužbe ikada pozvali tuženika da naknadi nastalu štetu, te da tužitelji nisu dostavili zahtjev za naknadu štete kao materijalni dokaz na tu tvrdnju uz tužbu. Predlaže se odbijanje tužbenog zahtjeva.

Među strankama je nesporno da je dana 18.04.2010.g. pok. Antun Čelepirović zadobio teške tjelesne ozljede opasne po život od udarca kopito konja u glavu pok. Antuna, te da je isti preminuo dana 25.04.2010.g.

Sporo je po tuženiku da li je udarac kopitom u glavu pok. Antun zadobio od konja u vlasništvu tuženika ili od konja u vlasništvu Slavka Čelepirović, djeda pok. Antuna.

Sporo je po tuženiku odgovornost tuženika za štetni događaj jer tuženik tvrdi da ukoliko se u postupku dokaže da je udarac kopitom pok. Antun zadobio od konja tuženika, da li je tuženik kao štetnik odgovoran da bi nedopuštenim otvaranjem obora te propustom zatvaranja obora od strane pok. Antuna Čelepirovića, konj tuženika kao opasna stvar oduzeta iz posjeda tuženika na protupravan način, isključiva odgovornost tuženika za štetu koja od nje eventualno potječe, pa da bi odgovornost bila na onome tko je tuženiku oduzeo opasnu stvar.

Sporo je po tuženiku da li je uzrok smrti pok. Antuna udarac zadan od strane konja u vlasništvu tuženika te uzročno posljedična veza povreda nastalih uslijed udarca kopitom konja i smrti pok. Antuna na koju okolnost tuženik predlaže medicinsko vještačenje ozljede, a po tuženiku je sporan i način ophođenja i ponašanja prema konju i to dok se isti nalazi u oboru te dok se isti nesmetano kreće u neograđenom prostoru, pa tuženik predlaže vještačenje po vještaku bihevioristi veterinarske struke koji bi trebao utvrditi uobičajeni standard ophođenja svake osobe prema konju na način i u okruženju gdje se konj nalazi.

Provedeni su dokazi uvidom u priloge uz tužbu, z. k. izvatke za nekretnine tuženika, zapisnik Kir-159/10 o obdukciji pok. Antuna Čelepirović, zapisnik o očevidu od 18.4.2010.g., u prijavu činjenice smrti, dopis udruge uzgajivača hrvatskog hladnokrvnjaka od 28.06.2011.g., u medicinsku dokumentaciju za Antuna Čelepirović, u sprovednicu za prijevoz

umrle osobe, potvrdu o smrti, rodne listove za Antuna Čelepirović, te 3. do 5. tužitelje, u vjenčani list za 1. i 2. tužitelje, u izvadak iz sudskog registra za tuženika, u rješenje službe za društvene djelatnosti o statusu 1. tužitelja kao invalida domovinskog rata, u podneske stranaka, u izvode sa Interneta za tuženika, u ugovore i račune tuženika, u ugovore o zakupu poljoprivrednog zemljišta za tuženika, u rješenje K-DO-206/11-9 od 7.3.2012.g. (str. 101), u iskaze saslušanih svjedoka Nevenke Šišić, Alena Knežević, Antuna Šišić, Mateja Ciprić, Željka Brlić, Marka Brlića, Borisa Švačumovića, Stjepana Blažića, u iskaz sada svjedoka a ranije direktora tuženika Alojza Jakirčevića, u bilancu tuženika na dan 31.12.2014.g., u potvrdu FINE za tuženika, potvrde o imovnom stanju za 2. do 5 tužitelje, u foto dokumentaciju očevida, u iskaze saslušanih 1. do 5. tužitelja, u dopis Postaje granične policije Stara Gradiška od 30.5.2016.g., u iskaz svjedoka Franje Marjanović izvanraspravno saslušanog.

Svjedokinja Nevenka Šišić iskazala je da živi u kući koja je udaljena oko 500m do 1km od obora gdje borave konji tuženika. Taj obor postoji i danas no ne zna da li u njemu postoje konji. Dugo nije bila u tom dijelu gdje su obori a skoro nije vidjela konje. Prije je vidjela konje koji su bili i izvan obora i znali su doći u vrt svjedokinje. Kada je kopala u vrtu konj je znao doći blizu i puhao izvan svjedokinje a to je bilo više puta, a zadnji puta moguće godinu dana nakon smrti pok. Antuna Čelepirović koji je umro 2010.g. Nikada o tome nije obavještavala vlasnika konja i nije znala čiji su to konji, jer je uvijek bilo više konja 3 ili 4, no od drugih ljudi je čula da govore da su to konji od Alojza Jakirčevića.

Obor prije smrti Antuna Čelepirović je bio u lošem stanju, sa oštećenom žicom i nije bio podoban za držanje konja. Nije morala obilaziti taj obor da bi vidjela kakav je već je iz svog vrta vidjela u kakvom je stanju. U oboru znalo biti oko 5-6 konja. Kada je radila u vrtu vidjela je vrata obora koja su bila od dasaka. Vrata od obora su bila udaljena možda 100 do 200m od njenog vrta i nije gledala kako se vrata zatvaraju. Iz vrta je vidjela žicu obora koja je bila u lošem stanju i vrata od dasaka. Ako je vidjela konje da su konji blizu vrta tada nije išla raditi u vrt a ujutro kada je radila u vrtu znali su biti na putu jer je vrt udaljen par koraka od puta. Opisana ograda obora je poslije popravljena nakon što se desila smrt. Od naroda je čula da je ograda popravljena i nije vidjela konje. Nije vidjela da drugi ljudi dovode svoje konje u taj obor niti da dečki iz sela jašu na konjima u oboru. Svjedokinja tvrdi da iz vrta može vidjeti stupove obora a da je žica koja je stajala između tih stupova bila labava i opuštena.

Svjedok Alen Knežević u svom iskazu navodi da je obor tuženika na dijelu zemljišta koji je prije služio za ispašu cijelom selu a sada je taj dio dijelom ograđen, a na dio zemljišta koji nije bio ograđen ljudi su dovodili na ispašu svoje konje. Na tom dijelu je znalo biti vezanih i sapetih konja pa je i svjedok znao dovoditi svog konja koji je bio ždrijebe i kojeg je svjedok smio ostaviti samog da pase. Kada ga je ostavljao samog znao ga je ostaviti cijelo poslije podne. Nije imao pritužbe okolnih susjeda da bi se konj udaljavao u bašče tih susjeda ili da bi pravio kvar. Da je imao pritužbe ne bi ga ostavljao samog na ispaši. Na ispaši u neograđenom prostoru je bilo i drugih konja pa tako i konja tuženika, ne može precizirati da li je bilo konja i drugih žitelja Davora, možda još dva konja drugih vlasnika iz Davora. Ne može se izjasniti o vremenu da li je to bilo prije smrti pok. Antuna. Konji tuženika su znali izaći iz obora i doći do dvorišta svjedoka i to dva-tri puta pa se sin svjedoka bojao ići u školu i na ulicu. Tuženik je imao čovjeka koji se brinuo za konje i kojem su znali javiti da su konji tuženika vani. Konji su vani bili uglavnom u jutarnjim satima. Obor tuženika je bio ograđen neprikladnom žicom, bili su drveni stupci između kojih je bila žica a konji kopitima razvale žicu, te je ta ograda popravljana ako je bila razvaljena. Ne zna da li su se mještani Davora

žalili zbog konja tuženiku, no svjedok i sam ima konja pa ima drugačiji osjećaj za konje pa se on osobno nije žalio. Ne može se točno sjetiti kako je izgledala žica na oboru. Zna da je otac tužitelja Dragana Čelepirović imao konja koji je bio mješanac između lipicanca i posavskog konja. Ozljede na konju se mažu svinjskom masti. Pok. Antun Čelepirović je volio konje, a svjedok ga osobno nije vidio da ulazi u obor, a poslije kada je nastradao selo je brujalo da je znao ulaziti u obor ili da je izlazio iz obora, ne zna točno. Pokojni je volio konje i brinuo o njima. Vidio je u Davoru da dečki jašu konje a jahali su konje kojih su se mogli dokopati. Ne zna da li su dečki iz sela jahali i konje vlasništvo tuženika, a vidio je slike na kojima je pokojni jahao konja a ne zna čiji je konj bio. Misli da je 2010.g. o konjima tuženika brinuo Antun Šišić. Smatra da obor nije bio prikladan za držanje konja. Obor za konje bi trebao biti ograđen čvrstim drvenim daskama. Napeta žica između drvenih stupova na oboru tuženika je služila svrsi kao fizička prepreka za izlazak konja, no ista se mogla lako oštetiti pa su zato konji znali izaći. Šišić je vodio brigu o ishrani konja tuženika ali nije bio stalno prisutan, a ne zna koja je bila njegova funkcija kod tuženika.

Svjedok Antun Šišić navodi da je bivši zaposlenik tuženika kod kojeg je radio 8,5 mjeseci. U vrijeme kada je nastradao Antun Čelepirović svjedok je kod tuženika vodio brigu o timarenju konja, o ishrani, te je obilazio ogradu obora gdje su se nalazili konji. Dok je radio kod tuženika konji su sigurno 30 puta izašli iz ograde tora jer ograda nije bila kako treba. To su bili drveni stupovi udaljeni oko 3m i između njih je bila tanka žica sa velikim očima visine možda 150cm, a iznad te žive je bila obična pocinčana žica. Nije bila bodljikava žica. Konji su 1-2 puta noću izašli iz obora a pretežno su izlazili danju. U taj obor nije ulazio nitko osim njega, osim dječaka koji su jahali konje u oboru a svjedok ih je puštao da jašu kada je on bio prisutan. Kada on nije bio prisutan nije dolazio nitko u obor. Drugi ljudi nisu nikada dovodili i ostavljali svoje konje u oboru. Preko dana je svjedok znao biti preko 10 puta u oboru ili je znao biti non stop a preko noći tamo nije bio. Da je netko ostavljao svog konja u oboru to bi svjedok vidio. Vrata nisu imala katanac već su bila vezana običnim debelim konopom. Tako zatvorena vrata nisu mogli otvoriti konji već ljudska ruka. Kobila djeda pok. Antuna je bila tog nedjeljnog jutra u 7,00 sati na ispaši u neograđenom prostoru izvan obora tuženika. Kada je ujutro došao svjedok ograda obora je bila srušena. Ljudi iz Davora nisu dovodili na ispašu svoje konje preko noći već je i konj djeda tuženika vjerojatno bio doveden tog jutra. Konj od saslušaniog svjedoka Kneževića se znao odvezati i onda je šetao okolo i nasipom uz dio za ispašu. Konji tuženika su znali otići i dalje od tog prostora za ispašu i dalje oko 1-2km. Ljudi su dolazili svjedoku i govorili da su konji vani a to je svjedok prenosio direktoru tuženika. Svjedok je sam morao ići po konje i vraćati ih u obor i krpao je ogradu kako je znao jer nije imao nekog posebnog materijala. Ograda obora tog nedjeljnog jutra je bila srušena do zemlje i dva su stupa bila na zemlji pa su izašli ždrijebac i dva ždrebeta izvan obora. Svjedok je vratio ždrijepca i dva ždrebeta u obor i podigao ta dva srušena drvena stupca, iskopao rupe i uglavio stupce. Žica nije bila pokidana nego samo oborena sa stupcima i digla se kada je učvrstio stupce. Svjedok nije bio prisutan kada je netko došao po kobihu djeda pok. Antuna, jer je išao na sahranu. Osobnih saznanja o načinu smrti pok. Antuna Čelepirović nema, no poslije ga je policija došla tražiti a nisu ga našli jer je bio na groblju. Poslije ga policija više nije dolazila tražiti. Svjedok je poslije od Željka Brlić čuo da je on rekao da je vidio kako je to bilo, da je vidio konja tuženika koji je dotrčao u selo među ljude. Pok. Antun da je digao ruke i stao ispred konja da bi ga zaustavio i smirio a konj da se propeo na zadnje noge i prednjim nogama udario u glavu pokojnog. Druge detalje ne zna. Konji koji su bili u vlasništvu tuženika tvrtke Gradec nisu bili potkovani. Kada je zatekao konja djeda pok. Antuna Čelepirović na ispaši kraj obora nije primijetio da je imao kakvu ozljedu.

Kobile da se tjeraju s proljeća, a nije po ničemu primijetio da bi se kobila djeda pokojnog tjerala jer ždrebac koji je bio vani nije išao oko nje. Kuća svjedoka je 80 do 100m od obora i ako je kroz prozor ili iz dvorišta gledao vidio je obor ali ne vidi ulaz u obor i dio obora. Zatečena srušena ograda tog nedjeljnog jutra je bila srušena tako da su stupovi i ograda bili srušeni prema van, a mogli su je srušiti konji iz obora a mogao je i konj sa vanjske strane ako se propinjao i zapeo za ogradu ali najvjerojatnije nije jer je ograda uvijek bila srušena prema van. Svjedoka je djed pok. Antuna Čelepirović pitao za dopuštenje da dovede kobilu kod ždrijepca u obor no to mu nije dopustio i o tome nije ni obavještavao direktora, a to je pitao 2-3 mjeseca prije smrti pok. Antuna. U dijelu za ispašu oko obora je vidio kobilu djeda pok. Antuna 2-3 puta u mjesec dana prije Antunove smrti.

Svjedok Matej Ciprić iskazao je da živi u kući koja je u blizini obora tuženika i između njih se nalazi stadion. Oko kuće ima balkon i vidi cijeli obor tuženika. Konji tuženika su izlazili iz obora, svale žicu i iziđu preko svaljene žice van. Žica je bila tanka i imala je velike kocke, visine oko 150cm i nategnuta na drvene stupce. Tuženik je imao lipicance i nisu preskakali žicu već su je znali svaliti i preći preko nje. Više puta je vidio konje na sipu kada iziđu iz obora a znali su ulaziti i u selo i otići 1-2km od obora. Kada je nastradao Antun Čelepirović bio je 20-30m od njega. To je bilo kraj kuće pokojnog u Ul. V. Lisinskog, nedjeljom oko 2 sata. Na ulici nije bilo drugih ljudi osim svjedoka Željka Brlić, Anastazije i Ive sestara pokojnog koje su obje bile maloljetne. Ne zna točno da li je jedna sestra ostala sa svjedokom ili je otišla. Svjedok je bio star 14 godina te se igrao ispred susjedne kuće do kuće Čelepirovića kada je naišao Antun Čelepirović vodeći kobilu svoga djeda. Iza kobile je trčao konj tuženika i to je bio smeđi konj i svjedok je znao da je to njihov konj. Kada je konj tuženika počeo navaljivati na kobilu djeda pokojnog Antuna, Antun je potjerao svoju kobilu koja je otišla prema dvorištu djedove kuće. Pokojni Antun je htio otjerati tog konja da bi mogao odvesti kobilu u djedovu štalu. Pokojni je digao ruke prema konju tuženika i kada je vidio da se konj propeo, pokojni je počeo trčati, nakon toga ga je konj udario prednjim kopitom po glavi. Sve se to desilo u sekundi. Pokojni je imao kratke plave hlačice na kojima je pisao broj 9, a u ruci je imao vrećicu sa svinjskom mašću koja je služila da se konj namaže ako ima krpelja ili od uboda od komaraca a isto tako i za ozljede konja. Ne zna zašto je tu mast pok. Antun nosio sa sobom. Antun Čelepirović je bio punoljetan kada je poginuo. Kada se konj propeo lijevom nogom je promašio sada pok. Antuna a sa desnom prednjom nogom ga je udario u zatiljak. Svjedok pri tome pokazuje desno mjesto na zatiljku gdje je konj udario pok. Antuna. Kobila Čelepirovića je ušla je u dvorište i zatvorio ju je u štalu djed pokojnog, a konj je protrčao kraj kuće i vraćao se nazad prema toru. Svjedok je dao izjavu policiji nakon što se to desilo a izjavu je davao i svjedok Željko Brlić. Ne zna kako se zvala sestra pokojnog koja je bila prisutna kada se opisano desilo. Svjedok je rekao policiji da je bio prisutan kada se desilo što je opisao. Trenutno u oboru tuženika ima 6-7 konja i ne izlaze iz obora. Ograda obora je sada drugačija, postoje dvije daske koje su prišivene između stupova i još nad daskama postoji žica, a na nekim mjestima postoji i bodljikava žica. Konji već dugo ne izlaze iz obora. Pok. Antun je vodio kobilu na ularu i štriku. Osobno je vidio da su dečki iz sela ulazili u obor i jahali u oboru. Vrata obora su bila od dasaka i zatvarala su se užetom koji se zataknuo sa vrata na stup obora. Svjedok opisuje da je gledajući prema pokojnom vidio kada je pokojni vodio kobilu na ularu i štriku a iza njih je vidio konja koji je trčao. Viknuo je pokojnom, pazi konj, a pokojni je lupio svoju kobilu koja je otišla prema dvorištu djedove kuće, a pokojni se okrenuo prema konju i stao pred konja na cesti, digao ruke i pokušao ga zaustaviti. Svjedok se maknuo u stranu dok je konj prošao, a pokojni je bio dignutih ruku ispred propetog konja. Pokojni je svjedoku bio okrenut licem jer su i pokojni i njegov konj i konj tuženika prošli kraj svjedoka koji se sklonio dok su prolazili.

Svjedok Željko Brlić navodi da je išao u 7. razred kada je pok. Antun nastradao, a on i svjedok Matej Ciprić su jedini ostali na ulici kada je pok. Antun nastradao. Antun je vodio kobilu svog djeda a za njim je išao pastuh tuženika u kasu. Poslije je Antun svoju kobilu pustio da ode, a on je pokušao obraniti kobilu i odgurati konja kako je prvi puta napravio. Digao je ruke uvis pred konjem a konj se propeo i lupio ga u potiljak u glavu. Antun je stajao kada ga je konj udario. Nakon toga se srušio i konj je otišao za kobilom. Poslije toga se skupio narod oko ozlijeđenog Antuna a taj isti konj se poslije kroz masu vratio nazad prema toru. Pok. Antun je volio konje, uživao je u njima. Jahao je djedovog konja i konje od veterinara Branka. Ne zna ali misli da pok. Antun nije jahao konje iz obora. Neka djeca su išla jahati konje u obor iako nisu smjela. Policija je saslušala svjedoka odmah kada je došla i policiji je isto rekao kao i sada. Poslije toga je policija išla po Antuna Šišića koji je timario konje no on nije bio kod kuće i bio je na sahrani. Znao je vidjeti konje tuženika kada su izlazili iz obora i znali su praviti štetu na usjevima. Svjedok navodi da su on i Matej Ciprić bili na čošku kada je pok. Antun sa djedovom kobilom prošao kraj njih, a Matej Ciprić je upozorio pokojnog riječima „pazi bajo ide konj“. Tada je pokojni pustio kobilu koja se udaljila od njega i otišla već za čošak kod djedove kuće. Tek tada je do pokojnog došao konj tuženika koji je trčao za kobilom, propeo se i udario Antuna pa je ždrijebac tuženika otišao je za kobilom. Pokojni Antun se nije imao gdje ukloniti od konja koji je dolazio. Ždrijebac koji je išao za kobilom je bio u trku, a pok. Antun je branio sebe dižući ruke. Već se tako jednom obranio na čošku dižući ruke a što je svjedok vidio. Svjedok iskazuje da je pokojni uspio ranije zaustaviti ždrijepca tuženika a to desilo tridesetak metara prije ali da je tada ždrijebac bio u laganom kasu, a kada je pokojni udaren i kada je pokušao obraniti i kobilu i sebe da je konj bio u galopu. U tom trenutku kobila djeda tuženika je već otišla od tuženika.

Osobno je vidio a i čuo je od oca pok. Antuna da je kobila djeda tuženika bila vezana za banderu na prostoru za ispašu izvan obora i tamo je i noćila, a večer prije kobilu je na ispašu odveo djed pokojnog. Ne zna da li je pokojni poznavao ždrijepca tuženika, a svjedok je čuo da je taj ždrijebac opasan od dečaka koji su ga pokušali jahati a pokušali su ga jahati susjedi svjedoka. Zna da je pok. Antun sa svinjskom mašću mazao grivu kobile jer se to radi. Nije u oboru tuženika vidio druge konje a ispred obora je viđao konja Alena Kneževića. I njegov konj je tako hodao okolo. Vidio je konje tuženika da hodaju cestom kroz Davor kroz selo. Svjedok iskazuje da je pokojni Antun dignutih ruku pokušao zaustaviti konja jer kada to voli da se i usudio to napraviti zaustavljati konja dignutih ruku.

Svjedok Alojz Jakirčević iskazao je da je u vrijeme štetnog događaja 18.4.2010. samostalno obnašao dužnost direktora tuženika te je vodio brigu o svim poslovima tvrtke Gradec, ali je sa 31.5.2015.g. otišao u mirovinu i danas više ne obnaša tu dužnost. U vrijeme štetnog događaja on je bio direktor tuženika a vlasnici su bili Marijan Bušić, Zlatko Penavić i Slavica Vukojev Bušić. Navodi da je 18.4.2010.g. kada se desio štetni događaj kao direktor obilazio kompletna zemljišta i imovinu tuženika pa tako i konje u oboru. Radnik koji je bio zaposlen kod tuženika i zadužen za timarenje konja, Antun Šišić, je imao obvezu u jutarnjim i večernjim satima nahraniti i napojiti konje te ih običi tijekom dana te mu je to bio jedini zadatak. Svjedok navodi da je taj dan kada se desio štetni događaj išao u voćnjak radi špricanja oko tri sata poslije podne zajedno sa Markom Brlić radnikom tuženika, te je prolazio kraj obora i vidio otvorena vrata na oboru i dva konja jednu omnica i mladog ždrijepca dorata da su bili izvan tora. Svjedok je rekao "opet je netko bio u oboru i ostavio otvorena vrata". U to vrijeme je gore na nasipu bio Čalić Stjepan koji je gledao utakmicu i koji je rekao da je prije pola sata Antun Čelepirović izveo svoju kobilu iz obora i da ju je otjerao od ždrijepca i da je otišao sa svojom kobilom a ždrijebac da je izašao iz obora kroz otvorenu kapiju zajedno sa omnicom. U to vrijeme ni svjedok, ni Marko Brlić nisu znali što se desilo. Marko i svjedok

su tada pustili ždrijepca i omnica u obor i zatvorili vrata obora. Vrata obora su bila zatvorena tako da je na sredini bila željezna rigla i gore omča kojom su se zatvarala vrata. Marka je odveo do voćnjaka i ostavio ga tamo da šprica voćnjak, a on je obišao zemlju i vratio se kući i nije znao što se desilo. Taj dan je bio pogreb kuma svjedoka i kada je svjedok trebao ići na pogreb u dvorište kod njega je došla policija sa jednim dečkom iz Davora a koji su tražili Antuna Šišića kojeg nisu našli kod kuće pa su došli kod svjedoka koji je bio direktor Gradeca. Tada su mu rekli što se desilo i otišli su zajedno do obora sa konjima. Tražili su da im pokaže konja Dorka pa je jedan od tih ljudi koji su došli slikao konja Dorka jer su imali nalog za to. Tražili su da digne Dorku prednju nogu da vidi da li je konj potkovan, a svjedok je rekao da konji tuženika nikada nisu potkivani. Policajci su mu samo rekli da je Antun Čelepirović nastradao od konja i nisu mu ništa drugo rekli da li je tko vidio kako se to desilo.

Antun Čelepirović je umro slijedeće nedjelje, a u pogrebnom govoru su djevojke koje su čitale spominjale Dorka i kako ga je pokojni Antun volio i jahao. Tog konja su jahali i drugi dečki. Nakon pogreba zatekao je trojicu mladića iz Davora kako jašu konje i otišli su 7km od obora dalje do šume. On ih je ukorio i rekao da kako mogu jahati konje a da im je kolega nastradao. Oni su se nasmijali i rekli su da se ne boji jer da se to desilo. Oni su jahali konje iz obora tuženika, bez pitanja su znali ući u obor i uzeti konje. Više puta se žalio na takvo ponašanje mladića iz sela. Pok. Antun Čelepirović je zaticao u oboru i da hrani konje. Znao je da voli konje pa je čak pitao i oca pok. Antuna da ako hoće timariti konje, no nije znao da je Antun maloljetan i da ide u školu pa mu je rekao otac tužitelja da ide u školu i da to ne može raditi. Za timarenje i brigu oko konja je bio uposlen Antun Šišić. Da bi se konji mogli držati postojao je pregled obora prije nego se konji nabave. Uvijek je netko izvana mogao doći u obor jer se on nije zaključavao već je bila samo fizička zapreka kojom su se vrata zatvarala. Iz razgovora sa Anicom Čelepirović koja je bila slomljena zbog smrti sina čuo je da je pok. Antun poslije mise rekao da ide po djedovu kobilu a ona mu je još rekla da ne ide. Čuo je od Anice da je djed odveo kobilu na pašu ali nije čuo gdje ju je odveo da li u obor tuženika ili izvan obora na pašu. Svjedok nije 18.4.2010. razgovarao sa Antunom Šišić niti ga je vidio ali je razgovarao sutradan kada je svjedok došao do konja u vrijeme kada ih je Antun Šišić hranio i tada mu je Šišić rekao da je u nedjelju ujutro zatekao oborena 2-3 stupca ograde i to na sjevernom dijelu obora pa je i žica bila polegnuta i da je on taj dan učvrstio te polegnute drvene stupce, ukopao ih ponovo i popravio ogradu. Tada je zatekao dva konja vani jednog ždrijepca i omnica a kobila sada pok. Slavka Čelepirovića je bila u oboru. To mu je rekao Antun Šišić tog ponedjeljka. Šišić mu nije rekao da bi kobilu Slavka Čelepirovića izveo iz obora i ostavio ju je zajedno sa konjima tuženika. Pok. Slavko Čelepirović je znao dovesti svoju kobilu nekada vani kraj obora na ispašu a nekada u obor i to je Šišić znao dopustiti bez znanja svjedoka a tada direktora tuženika. Poslije štetnog događaja je čuo u smislu rekla – kazala da su neka djeca bila na ulici i bacala kamenje. Od Čučuzovića je čuo da je taj dan par minuta prije štetnog događaja dao doratu tuženika kukuruza jer je dorat išao iza pok. Antuna koji je vodio kobilu vjerojatno na ulici. Ako ga je Čučuzović zaustavio dorat nije bio u kasu. Šišić Antun ga je obavještavao da su konji tuženika znali izaći iz obora i otići u selo, a da je to bilo iz razloga jer je konj Alena Knežević znao obiti ogradu i konji su izašli iz obora. Ograda oko obora je popravljana kada su konji tuženika prodani poslije nesretnog slučaja a svoje konje je u oboru poslije držao OPG Trusić iz Štvice. Svjedok ne zna i nije vidio da li je konj tuženika udario pokojnog Antuna, a da su isljednici tražili da se slika da se vidi da li njihov konj ima potkovu.

Svjedoku se prilikom saslušanja predočavaju slike obora iz foto dokumentacije te svjedok potvrđuje da su se vrata zatvarala kako je uslikano na fotografiji 21 i 22 a obor je bio ograđen žicom koja je vidljivo na fotografiji 34 koja je imala još na vrhu bodljikavu žicu s jedne strane i to do sela. Stjepan Čalić koji je bio na nasipu i rekao mu da je Antun Čelepirović odveo svoju kobilu iz obora više nije živ. Konji tuženika su bili hrvatski

hladnokrvnjak i to su teži manji konji koji ne skaču i koji su mirni konji i ne mogu preskočiti niti manju ogradu. Tuženik je bio registriran za uzgoj konja i svaki konj je bio registriran i svake godine je imao pregled kod hrvatskog stočarskog centra. Iz tog saveza prije izdavanja dozvole za uzgoj i držanje izađu na teren da pregledaju uvjete i nakon toga izdaju dozvole.

Vrata na oboru može otvoriti samo čovjek a ne i životinja, visina vrata i omče je bila oko 2m.

Svjedok Marko Brlić iskazuje da je zaposlenik tuženika te da je sa Alojzom Jakirčević na dan štetnog događaja oko 15 sati išao špricati voćnjak pa su prolazili kraj obora sa konjima i vidjeli su otvorena vrata obora. Konj dorat je bio na nasipu a možda je uz ogradu bio još jedan konj. Alojz mu je rekao da utjera konje u obor a Alojz je pričao sa jednim čovjekom na nasipu. Alojz se ljutio i rekao da je opet netko od djece jahao konje i ostavio otvorena vrata obora. Ne zna sa kojom osobom je Alojz pričao na nasipu jer ga ne poznaje. Alojz mu je rekao da je pričao sa nekim Čalićem na nasipu i da mu je on rekao da je pok. Antun vodio kobilu. Alojz mu je samo rekao da nisu djeca jahala konje već da je Antun Čelepirović izvodio svoju kobilu. Ništa detaljnije od toga nije pričao sa Alojzom.

Svjedok Borislav Švađumović iskazao je da je timario konje za Trusića koji je kupio konje od Jakirčevića. Za Trusića je radio pet godina ali više ne radi. Stanuje u istoj ulici gdje i tužitelji. Nije timario konje dok je Jakirčević bio direktor. Obor je jedino vidio kada je išao cestom na zemlju koju obrađuje. Nije vidio da su djeca jahala konje dok su bili u vlasništvu Jakirčevića, ne može reći što nije vidio. Nikada nije razgovarao sa Šišićem ili Jakirčevićem da bi djeca jahala konje od Jakirčevića, to ga se nije ticalo.

Svjedok Stjepan Blažić također je iskazao na nije vidio djecu iz Davora da jašu konje tuženika. Vidio je jednom djecu u oboru kada su bila vrata otvorena. Ne zna što su djeca radila u oboru niti da li je tko od odraslih bio tada u oboru. Nije vidio pok. Antuna Čelepirovića u oboru. Nije vidio da bi sada pok. Slavko ili pok. Antun Čelepirović dovodili svoju kobilu u obor. Ne zna kako se desilo to zlo sa Antunom Čelepirovićem.

Svjedok Franjo Marjanović izvanraspravno saslušan navodi da je radio par mjeseci neprijavljeno na ispomoći kod tuženika u voćnjacima koji se nalaze na drugom kraju sela od mjesta gdje je bio obor u kojem je tuženik držao konje. Bilo je dvije kobile i dva ždrijepca i još dvoje ždrebadi. Na ispomoći je bio prije nego što se desio nesretni slučaj sa Antunom Čelepirović. Osobno je poznavao pok. Antuna koji je u vrijeme kada je stradao išao u 3. razred srednje škole. Zna da je njegov djed imao kobilu koja je bila ždrebna i tu kobilu su vodili na ispašu na nasip kraj obora. Oko nasipa je bila dobra trava i bilo je u blizini sela. Pokojni nije ulazio u obor gdje su bili konji već je svoju kobilu dovodio na ispašu van obora. Svjedok navodi da je ograda obora bila od žice i da nije bila čvrsta i stabilna. Konji su znali provaliti tu ogradu i izaći iz obora a to se desilo par puta, no nije čuo da bi došlo do kakve štete. Par ljudi iz sela je znalo dovoditi svog konja na ispašu oko obora, a svjedok zna samo da je to nekada činio i djed pok. Antuna Čelepirovića. U blizini se nalazi veliki seoski pašnjak a to je 2km od tog obora. Zna da su dečki iz sela dolazili jahati konje u oboru, no ne zna da li im je to tko dopustio ili nije. Pok. Antun je volio konje, no koliko svjedok zna on nije jahao konje u oboru već je jahao samo svoju kobilu koju je i taj dan kada je nastradao vodio sa ispaše kući kod djeda. Zna da sada nema konja u tom oboru, a poslije Antunovog stradavanja ograda obora je nešto popravljena. Jedan stariji čovjek je vodio brigu o konjima u oboru no nije bio stalno tamo, tako da su ljudi sa strane mogli doći i otvoriti vrata na oboru jer nije bilo nikakve brave ili nešto čime bi se vrata zaključavala. Nije čuo od Alojza Jakirčevića da bi konji izlazili iz obora barem pred njim nije ništa govorio.

Peto tužiteljica Veronika Čelepirović iskazala je da nije bila očevidac kada je nastradao njen brat Antun. Za ogradu obora navodi da joj se čini da je bila jako niska pogotovo do nasipa. Po njenom mišljenju ograda obora je u dijelu bila nakrivljena, poluotvorena i otvorena a na ovim fotografijama izgleda dosta uredna i zatvorena a što inače nije bio slučaj a pogotovo vrata obora koja su većinom bila otvorena. Kada je prolazila biciklom znala je vidjeti konje izvan obora kako pasu a često su vrata bila širom otvorena. Nikada nije zatekla ni Šišića niti neku drugu osobu oko obora. Obor se nalazio uz nogometno igralište a to je i u blizini kuća na nekih 100m. Šišić Nevenka je imala bašču u blizini obora i žalila se da joj konji iz obora ulaze u bašču i uništavaju usjeve. Ne zna tko je djedovu kobilu odveo od kuće i gdje, no zna da je brat Antun išao po kobilu i da ju je vodio na povodcu. Kobila je ako je bila na ispaši uvijek bila na ispaši izvan obora, ili je bila zavezana za banderu ili je imala spone da se ne može previše kretati. Spone su da su spojene prve noge da se ne može propinjati i tada je mirna i ne može daleko otići. Sada je prvi puta na ročištu čula da bi pok. djed vodio kobilu u obor gdje su bili konji tuženika jer je njegova kobila išla ili na pašnjak Bokove ili uz nasip izvan obora a tada je znala biti svezana za banderu ili je imala spone. U samom selu na ulicama Davora nije nikada sreća konje tuženika, već samo na nasipu izvan obora i po baščama uz naselje. Sestra Anastazija je imala 13 godina a Iva 10 godina kada je brat Antun nastradao. Bile su na ulici kada se desila sama nesreća. Ispričale su im da je pokojni brat vodio djedovu kobilu na povodcu, a konj da je trećao iza njih a na što su ga druga djeca upozorila da konj trči iza njih. Brat je pokušao otjerati tog ždrijepca. Nesreća se desila ispred kuće tužitelja a ždrijebac se propeo tako da su mu prednje noge bile u zraku i taj konj je udario brata. Tako su joj ispričale sestre. To su potvrdila i druga djeca koja su bila na ulici. Sestre su rekle da je njihova kobila poslije otišla sama u djedovo dvorište kada se ovaj konj propeo. Svi su vidjeli i potvrdili da je pokojnog brata udario konj tuženika. U tom trenutku je djedova kobila već otišla jer ju je brat pustio da bi se obranio i pokušao otjerati ždrijepca. Kada se nesreća dogodila u kući su živjeli roditelji i četvero djece. Brat Antun je imao 19 godina kada je nastradao. Išao je u 3. razred srednje škole a jednu godinu je izgubio ili je kasnije krenuo u školu. Ona je tada bila stara 21 godinu. Pok. brat je volio konje no nije išao u obor pomagati Šišiću hraniti konje, išao je u školu i nije imao vremena za to. Vidjela je da brat jaše samo djedovu kobilu i djedovog konja. Čula od prisutne djece i to od Mateja Ciprić da je brat mahnulo rukama da potjera konja i da se konj okrenuo i počeo se vraćati prema oboru od pok. brata, no iznenada se konj okrenuo i krenuo prema bratu pri čemu se propeo a brat se nije uspio obraniti jer je konj iznenada došao i udario ga pri propinjanju. Širina ceste gdje se nezgoda desila je tolika da se mogu dva auta mimoći a postoji staza sa jedne strane ceste a sa druge strane ceste je trava. Matej Ciprić i Željko Brlić koji su bili očevici nesreće su stajali uz kuću gdje su se i sklonili od konja koji je išao kasom, a pok. brat je vodio kobilu na povocu i kada se ždrijebac vratio brat se nije uspio skloniti, a sve se dogodilo prebrzo i nije mogao očekivati da će se konj koji je krenuo prema oboru vratiti nazad prema njemu.

Tužiteljica Anica Čelepirović iskazala je da zna da je pok. Slavko Čelepirović odveo kobilu na pašu iza obora a sin je otišao vratiti kobilu u nedjelju poslije ručka. Zna sigurno da kobila nije bila u oboru već je bila na pašnjaku kraj obora gdje su i drugi mogli dovesti životinje na pašu. Nema razloga da djed kobilu ostavlja u tuđem oboru a i trava izvan obora je bolja. Djedova kobila koja je bila na ispaši je bila ždrebnica u trenutku kada je sin nastradao i oždrijebila se desetak dana nakon toga. Nikako djed ne bi kobilu pred ždrijebljenje vodio u obor radi parenja. Kobila je na nogama imala spone da ne može otići u tuđu bašču. Kraj obora je često prolazila i misli da je ograda na oboru bila slaba za konje, a znali su biti i oboreni stupci na ogradi i konji su lako te stupce mogli izvrnuti zajedno sa ogradom. Zнала je vidjeti konje iz obora izvan obora i to kada su išli na svoju zemlju a morali su proći kraj obora.

U cijelosti potvrđuje iskaz saslušane kćerke Veronike koja je opisala kako su kćerke Iva i Anastazija prepričale događaj koji se desio ispred njihove kuće kada je ozlijeđen sin Antun koji je zbog povreda umro nakon tjedan dana. Kćerke su se igrale i vidjele su brata Antuna koji je vodio kobilu na povodcu te su mu viknule "bajo trči konj za tobom" a sin Antun je mahnuo rukama i potjerao ždrijepca koji se odvratio i krenuo prema oboru, a zatim se iznenada okrenuo prema Antunu i kobili, propeo se i udario Antuna u potiljak. Sin je ispustio povodac i kobila je otišla sama u dvorište djeda Slavka. Djedova kobila je bila ždrebna i inače mirna, a ona je već i odmakla od sina prema dvorištu kada je sina kopitom udario ždrijebac koji se propeo. Djeca su rekla da se pok. sin nije imao vremena skloniti i zaštititi se od konja jer je konj kasom trčao do njega. Sin je bio punoljetan i znao je sa konjima, volio ih je, a pomagao je djedu u brizi oko konja. Pokojni sin je bio poslušan i dobar dečko i ne bi išao jahati u tuđi obor bez dozvole a imao je svoje konje koje je jahao. Djeca su joj rekla da je ždrijebac tuženika kada je kasom dolazio prema pok. sinu išao za sinom i kobilom. Kada se desila nesreća na cesti da su bile kćerke Anastazija i Iva, Matej Ciprić i Željko Brlić koji su to vidjeli, a bilo je puno djece, no ne sjeća se po imenu koje.

Tužitelj Dragan Čelepirović iskazao je da je djed Slavko kobilu nedjeljom rano ujutro odveo na ispašu van ograde na staro polje, a to je pašnjak pored obora gdje su bili konji tuženika. Prije kada su konji išli na pašu išle su samo kobile koje su bile sapete, a ždrijepci nisu išli na pašu. U vrijeme stradavanja sina samo je još Alen Knežević imao konja koji je povremeno dovodio na pašu i djed Slavko je imao konja i kobilu, a konj mu nije izlazio iz štale. Drugih konja nije bilo jer su ih ljudi rasprodali. To je bio seoski pašnjak. Kobila se vodila ali se sapinjala na prednjim nogama ili se vezala na dugački štrik. Ždrebna kobila bježi od ždrijebaca. Nije znao da je sin otišao po kobilu sa ispaše. Gledao je nedjeljom u dva kada je kćerka Anastazija utrčala i rekla da je konj udario baju. Kada je izašao na ulicu sin je ležao na cesti a djedova kobila je već otišla u svoje dvorište i nije je bilo, a ždrijebac tuženika se još tu motao i bilo je ljudi, bili su susjedi koji su izišli i pozvali su hitnu. Kćeri Anastazija i Iva su vidjele što se desilo sa bratom i Anastazija je dotrčala po njega. Vani se na ulici igralo mnogo djece. Poslije su pričali kako se to desilo. Ne sjeća se da bi ga Alojz Jakirčević pitao da sin pomogne oko timarenja konja, a misli da je pitao njega da on pomogne oko konja jer mora proći kraj obora kada ide kod svojih svinja na privatni pašnjak i svaki dan prolazi kraj obora sa konjima. Nikada mu se Alojz nije potužio da bi sin ulazio u obor ili da bi jahao konje, a sin je imao svoje konje za jahanje. Kada je išao svakodnevno hraniti svinje znao je često vidjeti konje i oko obora i na nasipu. Većinom su konji izlazili preko ograde. Stupovi ograde su bili jaki ali plitko ukopani, a preko njih je bila navučena rijetka četvrtasta žica. Kada se stupovi povaljaju vidio je da se samo uz njih stavljaju klinovi od agacije da drže stupove a to je popravljao Šišić koji se brinuo o konjima. Sin nije sigurno jahao tuđe konje niti uz dozvolu a to mu ne bi dozvolio ni tužitelj jer je imao svoje konje za jahati. U nedjelju ujutro, taj dan kada je sin nastradao, osobno je vidio kada je išao hraniti svinje da su konji tuženika bili izvan obora. Ne zna da li je ograda bila otvorena i kako su konji izašli no često se ograda znala poleći prema van a to su znali učiniti konji iz obora i tako izaći. Zna da je poslije nesreće policija razgovarala sa djecom koja su se igrale i vidjela nesreću. Osobno je vidio da su konji jednom prilikom izašli iz obora i došli pred školu. Seljani su prijavljivali da se konji slobodno šecu. Poslije nesreće Jakirčević je konje prodao Trusiću i on je popravio ogradu a popravio mu je Švađumović koji je danas saslušan. Ograda je popravljena i pojačana okrajcima koji su stavljeni na te drvene stupce. Pojačali su stabilnost drvenih stupova tako da su kraj njih pozabijali pomoćne stupove. Poslije nesreće Alojz Jakirčević je došao jednom kod njih kući dok je sin još bio u bolnici a poslije nije dolazio. Kobila je mirna i pod nju se može i leći koliko je mirna. Pričali su mu da kada se konj tuženika propeo, da je sin pustio povodac kobile koja je otišla u dvorište djeda Slavka pa nije djedova kobila mogla udariti sina već je

udarac dobio od kopita konja koji se propeo. I tužitelj je čuo da je sin prvo odvratio ždrijepca od sebe i kobile koju je vodio, no nakon što je ždrijebac krenuo prema oboru, da se vratio nazad kasom, kćerke su vikale "bajo vraća se konj" a pokojni sin nije imao vremena pobjeći već je pustio kobilu i digao ruke da se zaštiti od konja koji se propeo pred njim. Sin se nije imao vremena skloniti i ukloniti od konja koji se propeo jer je sve bilo u velikoj brzini i iznenada. Na ogradi oko obora tuženika gdje su bili konji stupci su bili drveni, visine do 2m a bili su plitko ukopani, a pojačavali su se klinovima koje je Šišić stavljao kada bi se plegli. Između je bila kockasta lagana žica koja nije bila čvrsta a nije bila viša od 1,20m. Često je dolazilo do izvaljivanja stupova i ograde a to su radili konji iz obora koji su odlazili i ljudima u bašče i u selo. Nikada mu nitko nije rekao da bi njegov otac pok. Slavko ili sin pok. Antun dovodili kobilu u obor tuženika. Antun nije jahao tuđe konje jer je imao svoje. Kada je došao do povrijeđenog sina ždrijebac tuženika se još tamo motao a poslije su ga susjedi otjerali i on je otišao prema oboru. Kobilu njegovog oca Slavka nije bila potkovana jer su imali traktor i sa kobilom nisu radili. Tužitelj iskazuje da su mu rekli da je sin prvi puta odvratio ždrijepca tuženika od sebe i kobile tako da je mahnulo rukama i da se ždrijebac odvratio i krenuo prema toru a poslije se zatrčao i propeo a sin je digao ruke no konj ga je udario. Pokojni sin je jahao i djedovu kobilu i konja. Kobili ne šteti ako se jaše i kada je ždrijebna, sa njom se može i raditi i jahati ju i preporučljivo je da se kreće kada je ždrijebna. Kada je ozlijeđen sin je vodio kobilu na povodcu. Sin je volio sve konje i sve životinje, a na pogrebnom govoru su rekli "ubilo te ono što si najviše volio" a tu se nije mislilo konkretno na određenog konja, već konje uopće. Tužitelj navodi da je moguće da je otac konja odveo i u subotu na ispašu a otac stanuje u drugoj kući pa je on najbolje znao kada ga je odveo i što je rekao policiji. Tužitelj je mislio da je otac odveo kobilu u ranim jutarnjim satima na pašu kako je to običavao jer je zdravo da konj pase dok je rosa.

Mlt. tužiteljica Iva Čelepirović iskazuje da sada ima 15 godina a u vrijeme kada je brat nastradao 18.04.2010.g. je imala 9 godina. Igrala se sa drugom djecom te je vidjela brata sada pok. Antuna da na povocu vodi kobilu od njihovog djeda. Na kobilu je skakao ždrijebac koji je išao iza njih i on je pokušavao skočiti na kobilu. Da bi odvratio ždrijepca od kobile Martin Čučuzović mu je pokušao dati hranu i vode. Kada je Martin vidio da ždrijebac skače na kobilu brzo je utrčao u dvorište i zgrabio par klipova kukuruza i amper s vodom. Martin je stariji od tužiteljice i ima više od 20 godina. Ždrijebac se odvratio od kobile kada je Martin izašao sa hranom. Pok. brat je rekao djeci koja su bila na ulici da dignu ruke da bi se konj odvratio i djeca koja su bila su digla ruke, bilo je dosta djece, više od petero, bilo je djece sličnog uzrasta kao tužiteljica a bilo je i starijih. Ždrijebac se stvarno odvratio i počeo je trčati od pok. brata i kobile na drugu stranu. Nakon toga ždrijebac se u jednom trenutku okrenuo i počeo kasom trčati prema bratu i kobilu koju je vodio. Djeca su vikala pok. bratu da se ždrijebac vraća i brat je pustio djedovu kobilu sa povoca i ona je otišla jer je znala otići sama u svoje dvorište. Kada su vidjela da se ždrijebac vraća kasom djeca koja su se igrala su pobjegla tako da su se sklonila sa ceste, neki su se sklonili u dvorišta ili uz kuću. Tužiteljica se isto sklonila jer se prepala. Pok. brat Antun je bio na cesti. I on se pokušao skloniti ali nije stigao. Djedova kobilu je već otišla od pok. brata kada se bratu približio ždrijebac u kasu koji se vraćao. Brat je bio okrenut leđima ždrijepcu koji se vraćao u kasu. Kada su djeca vikala da se ždrijebac vraća brat se u tom trenutku okrenuo u pravcu ždrijepca koji je dolazio i stavio je ruke ispred očiju i glave jer se ždrijebac već bio propeo ispred brata. Brat se nije imao vremena skloniti od ždrijepca koji je već bio tako blizu njega da kada se brat okrenuo prema ždrijepcu samo je stigao staviti ruke ispred glave da se zaštiti no konj ga je udario prednjom nogom. Tužiteljica je vidjela taj udarac prednjim kopitom u bratov zatiljak. Brat je pao i misli da je konj jednom nogom i stao na nogu bratu koji je bio na tlu. Ždrijebac je odmah otrčao dalje za kobilom. Ne zna da li je kobilu već ušla u djedovu štalu a nije vidjela kapiju u djedovo dvorište jer je to

druga ulica pa se ne vidi. Poslije toga sestra Anastazija koja je isto bila na ulici je otrčala po tatu. Konj koji je udario brata je poslije samo otrčao. Sjeća se da se u selu u to vrijeme moglo vidjeti da slobodno šecu najčešće po dva konja a koji su znali doći i do škole u Davoru, a to su bili konji iz obora i to nisu konji od mještana Davora. Kada se išla šetati sa djecom po nasipu znala je vidjeti konje na nasipu. To je dio koji nije ograđen žicom i to je prostor izvan obora. Ta vrata su bila slična kaubojskim vratima i kroz njih se moglo proći. Vrata nisu bila zaključana već se kroz njih moglo slobodno proći.

Mjesto gdje je pok. brat udaren od mjesta gdje je Martin Čučuzović ponudio ždrijepca kukuruzom i vodom bilo je udaljeno oko 100 do 200. Tužiteljica navodi da je u trenutku kada je Martin nudio konja kukuruzom da su se djeca nalazila više bliže mjestu gdje je bio brat a možda oko 60m od mjesta gdje je kasnije konj udario brata. Prvo konj protrčao ispred nje kada se uklonila sa ceste, zatim su vikali bratu da se konj vraća a kada ih je konj prošao ona se vratila nazad na cestu i vidjela je konja straga kako ide prema bratu. Bila je udaljena možda tri kuće od mjesta gdje je konj udario brata. Djedova kobilica je bila ždrebna i oždrijebila se nakon tjedan ili dva. Brat je volio konje, a ne zna da bi nekog konja posebno volio. Nije poznavao konja u vlasništvu tuženika koji ga je udario, jer nije išao tamo. Vidjela je udarac kopitom u bratov zatiljak jer to nije bilo daleko pa je sve vidjela. Brat nije rukama tjerao konja, nego je prije udarca digao ruke u visini glave i lica da se zaštiti jer je konj već bio toliko blizu i propeo se.

Tužiteljica Anastazija Čelepirović iskazala je da je na dan kada je brat nastradao 18.04.2010.g. sa prijateljicom Marijom Dakić išla u šetnju poslije ručka pa su srele njenog sada pok. brata koji je rekao da ide po kobilu. Nisu išle sa njim do kobile već su sjele na nasip i čekale ga, a brat je išao po kobilu koja je bila zavezana za banderu i kada ju je odvezao vodio ju je na povocu. Kada je brat došao sa kobilom na cestu tužiteljica i prijateljica su sjedile na nasipu koji ide uz rijeku Savu. U jednom trenutku kroz vrata obora proletjela su dva konja jedan crni i jedan smeđi a vrata obora su ostala mašuci. Brat je hodao po nasipu a kobilu je vodio po cesti uz nasip. Konji su se bacali pa da je išao uz kobilu možda bi ga i tamo neki od konja lupio. Tužiteljica i prijateljica su pobjegle na ograđeno igralište i gledale su što se dešava. Vidjele su da je crni konj zastao, popeo se na nasip i pasao a drugi, taj smeđi konj je stalno išao za bratom i kobilom. Prilikom saslušanja tužiteljici se predočava foto dokumentacija očevida te na fotografiji 29 pokazuje stadion i bijele zgrade svlačionica. U produžetku te ceste da se nalazi ulica gdje je roditeljska kuća tužitelja, Ul. V. Lisinskog. Brat je sa konjem išao tom ulicom a tužiteljica sa kolegicom paralelnom ulicom misli da se zove Lađarska. Vidjela je brata kada je došao do raskrižja i vidjela je da konj još ide za njim i kobilom. Došla je prije brata na raskrižje gdje su bila djeca a brat je bio sa kobilom kod Martina Čučuzovića.

Martin Čučuzović je vidio brata sa kobilom i da ga konj prati i brat je otišao sa kobilom dalje prema kući tužiteljice, a trebao je kobilu odvesti kod djeda u staju. Martin je ždrijepca zadržao neko vrijeme hranom a kada je brat došao do mjesta gdje su bila djeca i gdje je to raskrižje konj se krenuo vraćati i sva su djeca vidjela da se konj vraća i brat je rekao da ga pokušaju zadržati i vratiti ga samo da on ode. Rekao im je da stanu s podignutim rukama i da će se konj vratiti. Djeca su tako stala i konj je stvarno stao i počeo se vraćati u suprotnom smjeru gdje se kretao brat sa kobilom. Konj se vratio najviše 30 do 40 m i opet se okrenuo i počeo trčati u punom kasu prema bratu. Djeca su se rastrčala, neki su pobjegli u dvorišta a neki su ostali sa strane i to su vidjeli. Kada je konj projurio tužiteljica je stajala na stazi na desnoj strani i svi su vikali bratu da se konj vraća. Tužiteljica pokazuje da je na fotografiji 3 foto dokumentacije njena kuća sa roza fasadom a na fotografiji 2 i 4 vidi samo vrh krova njihove kuće iznad bijele kuće ispred koje se sve desilo. Tužiteljica je kao i ostala djeca bila na raskrižju koje je vidljivo na fotografiji 1 i 2 a koje raskrižje je najvidljivije na

fotografiji 4. Kraj njih je konj protrčao u punom kasu a ona je bila na desnoj strani gdje je sada na fotografiji 4 nekakva prikolica koja tada tamo nije bila. Brat je vodio kobilu na povocu i bio je ispred neožbukane kuće koja je vidljiva na fotografiji 6 i to ne baš ispred kuće nego u dijelu gdje nema kuće. Kada su bratu viknuli da se konj vraća on je pustio uzicu i kobila je otišla prema djedovoj kući, a brat je pokušao krenuti prema njihovoj kući gdje je bio jedan uski prolaz gdje se moglo zavući a gdje konj ne bi mogao ući. To je prolaz između njihove i bijele kuće ispred koje ga je konj sustigao. Nije stigao do prolaza ispred kojeg se na fotografiji 3 vidi parkirana prikolica sa teretom pokrivenim najlonom a to je prolaz kraj bijele kuće koja ima šalufo na fotografiji 4 a ispred koje je došlo do nesreće. Tužiteljica je pretpostavila da brat ide prema tom prolazu pa je zato pokušao preći na drugu stranu ceste no nije stigao i nije uspio pobjeći jer ga je konj preduhitrio i stigao na cesti na desnoj strani u smjeru odakle je brat došao sa raskrižja koje je vidljivo na fotografiji 4. Ne zna što je brat mislio, možda je mislio ići i po tatu jer ne znaju svi ljudi sa konjima jer nema puno konja u selu. Kada je ždrijebac stigao brata brat se samo pokušao obraniti rukama i stavio je ruke ispred lica. Ruke ispred njegove glave nisu bile radi tjeranja konja već baš kao obrana. Nakon što se konj propeo i udario brata prednjom nogom brat je pao a ona je dotrčala do brata da vidi. Brat je ležao, krv mu je curila iz nosa, ušiju i zatiljka. Brat je bio u kratkim plavim hlačama i na natkoljenici se vidio otisak noge konja jer je konj nogom stao na bratovu nogu. Otrčala je po oca i poslije toga je došla hitna i policija. Tužiteljica je tada imala 12 ili 13 godina. Policija je sa svakim pojedinačno pričala, sa njom, Matejom Ciprić, Željkom Brlić i drugima. Djedova kobila se nedugo nakon toga oždrijebila, možda nakon 10 dana. Tužiteljica ponavlja da je 100% sigurna da je djedova kobila vezana uz banderu i vidjela je kada ju je pok. brat odvezao i krenuo sa njom a vidjela je i kada su dva konja istrčala kroz vrata obora kako je opisala. Djed je doveo kobilu na ispašu dan prije, a u nedjelju je brat došao po nju. Djed je imao brigu da dođe napojiti konja jer njegova kćerka živi neposredno u blizini mjesta gdje je ostavljao kobilu na ispašu. Kobila se nije mogla slobodno kretati već samo na duljini na koliko je bila svezana uz banderu. Brat je imao 19 godina kada je nastradao. Nastradao je nedjeljom, a kada ga je srijedom išla posjetiti u bolnicu u Slavonskom Brodu bio je u komi i na aparatima. Koliko zna poslije udarca nije dolazio svijesti, a umro je tjedan dana poslije. Znala je vidjeti konje tuženika da se slobodno kreću selom Davorom, znali su doći do škole i hodati po baščama pa su se susjedi žalili da im uništavaju bašću, npr. Nevenka Šišić. Brat nije dolazio u obor i jahao konje tuženika, jer je imao djedove konje i njih je timario i jahao i nije jahao druge konje. Brat je znao sa konjima jer je odmalena zajedno sa djedom timario djedove konje a ti konji su bili mirni jer su bili u štali. Poslije je od druge djece čula da je Martin Čučuzović rekao bratu da će zadržati neko vrijeme ždrijepca hranom i vodom da on ode sa kobilom, a i sama je vidjela da je Martin hranio ždrijepca. Kad je ždrijebac počeo jesti brat je polako krenuo sa kobilom a ždrijebac je počeo jesti pa je krenuo za kobilom a brat je njoj i djeci rekao da rukama odvrata ždrijepca a što su uspjeli jer se ždrijebac počeo vraćati, no kasnije se okrenuo i kasom potrčao za bratom i kobilom. Ždrijebac nije napao ni Martina Čučuzović ni djecu koja su stajala na cesti, samo se jednom propeo na prednje noge i vratio i poslije toga kasom otrčao nazad. Tužiteljica iskazuje da su više puta viknuli bratu da se ždrijebac vraća no da ih brat nije odmah čuo, a kada ih je čuo okrenuo se prema ždrijepcu, pustio je kobilu koja je otišla prema djedovoj kući, a brat je bržim hodom krenuo prema prolazu kraj njihove kuće kada ga je konj sustigao, pretpostavlja da je išao ili da pobjegne u prolaz ili je išao po tatu. Brat je prema konju bio okrenut licem kada se konj propeo.

Normalno je da je trčala da vidi što se dešava sa bratom jer je vidjela da brat ima problema sa konjem koji je išao za njim i kobilom i bacao se. I sama se nije bojala djedovih konja nego konja koji su lutali ulicom. Sa prijateljicom bila na nasipu i vidjela kada je brat

došao po kobilu koja je bila zavezana za banderu. Kobila je znala biti sapeta sponama između nogu te tada nije vidjela spona a vidjela je da ju brat odvezuje od bandere.

Odlučujući o prigovoru promašene pasivne legitimacije koju je istakao tuženik sud je ocijenio da je isti neosnovan. Saslušani su predloženi svjedoci po strankama, te svi tužitelji, kao i Alojz Jakirčević koji je prilikom odluke o predloženoj privremenoj mjeri prvo bio saslušan kao direktor tuženika, te je naknadno nakon odlaska u mirovinu saslušan i kao svjedok tuženika a na okolnosti o kojima nije bio saslušan prilikom prvog saslušanja kada je sud odlučivao samo o predloženoj privremenoj mjeri. Neposredni očevidci nesretnog događaja od 18.04.2010.g. i to tužiteljice mlt. Iva Čelepirović, Anastazija Čelepirović i svjedoci Matej Ciprić, Željko Brlić suglasno su iskazali da je pok. Antun Čelepirović udaren kopitom konja u vlasništvu tuženika, te da je u trenutku udarca kobila koju je vodio Antun Čelepirović već bila puštena sa povoca te se sama uputila prema dvorištu Slavka Čelepirovića. Pok. Antun Čelepirović je nakon upozorenja očevidaca da se konj tuženika vraća pustio kobilu svoga djeda, no nije imao vremena izbjeći konja tuženika koji se propeo ispred pok. Antuna te ga je prednjim kopitom udario u zatiljak zadavši mu teške ozljede opasne po život od kojih je preminuo dana 25.04.2010.g. u bolnici u Slavonskom Brodu. Stoga nije osnovan prigovor promašene pasivne legitimacije jer je upravo firma Gradec u trenutku šetnog događaja bila vlasnik konja koji je zadao pokojnom Antunu teške tjelesne ozljede uslijed kojih je isti i preminuo.

Neosnovan je prigovor tuženika da konj u vlasništvu tuženika nije bio potkovan te da je vjerojatnije da bi teške tjelesne ozljede koje je zadobio pokojni mogle nastati prije od potkovanog konja. Iz provedenih dokaza proizlazi da je jedino konj tuženika bio kraj pokojnog Antuna u trenutku kada je pokojni zadobio udarac. Neživotno je tvrditi da se udarcem nepotkovanog kopita konja koji se propeo ne mogu zadobiti teške tjelesne ozljede koje su konstatirane u zapisniku o obdukciji Kir-159/10 od 26.04.2010.g. gdje je navedeno da je pokojni Antun Čelepirović dana 18.04.2010.g. zadobio ozljede zbog udarca kopitima konja a od zadobivenih ozljeda je preminuo na odjelu reanimacije 25.4.2010.g. U mišljenju zapisnika o obdukciji navedeno je da je utvrđeno da je imenovani umro nasilnom smrću, a kao uzrok smrti navode se ozljede nagnječenje mozga u čeonom i sljepoočnom režnju desne polovine velikog mozga, bazalnom dijelu čeonog režnja lijeve hemisfere velikog mozga i malog mozga. Uslijed prijeloma baze lubanje te zbog nagnječenja mozga s krvarenjem u meke moždane opne i moždane kore, nađena je slobodna tekućina u prsištima, osrčju, trbušnoj šupljini, povećana vlažnost svih organa i cijelog tijela, krvarenje u plućima i prošireno desno srce što su sve znakovi popuštanja rada srca. Nađeno je i stanje nakon drenaže epiduranog hematoma s uklanjanjem dijela zatiljne kosti, dren u moždanoj kori i dvije kirurški obrađene rane na glavi. Kao patološko anatomske dijagnoze navedene su prijelom baze lubanje, nagnječenje mozga u čeonom i sljepoočnom režnju desne polovine velikog mozga, bazalnom dijelu čeonog režnja lijeve hemisfere velikog mozga i malog mozga, krvarenje u meke moždane opne, krv u moždanim komorama, povećana vlažnost mozga, proširenje komore desnog srca sa krvarenjem u plućnom perenhimu sa slobodnom tekućinom u prsištima, osrčju, trbušnoj šupljini.

Tuženik je predložio da se provjeri postoje li njegove prijave Policijskoj postaji Stara Gradiška u vremenu od 2009.g. do 18.04.2010.g. da se u obor tuženika neovlašteno ulazilo te da su se izvodili konji a u čemu je navodno sudjelovao i pok. Antun Čelepirović. Iz izvješća PU Brodsko – posavske postaje granične policije Stara Gradiška pristiglo je izvješće da nisu zaprimljene prijave tuženika Gradec o navedenom u traženom periodu. Tuženik je u obvezi da osigura sigurno držanje konja u za to predviđenom oboru, te da onemogućiti ulazak

neovlaštenih osoba u obor kao i izvođenje konja, a za što saslušani Alojz Jakirčević tvrdi da se dešavalo. Tužena nije dokazala da je tako stvarno i bilo jer iz izvješće policijske postaje ne postoje evidentirane prijave takvih radnji, a da su takve radnje i postojale na tuženiku je i veća odgovornost jer je trebao obratiti pažnju na takva postupanja te onemogućiti da se to i nadalje dešava te da svoje konje drži u oboru čija ograda bi bila dovoljno čvrsta da ne mogu izlaziti sami iz obora van, a isto tako da nitko drugi ne može ući u obor tuženika, a što prema iskazu saslušanog svjedoka a napose svjedoka Antuna Šišić nije bio slučaj. Vrata obora su se zatvarala za fiksni dio obora plavom špagom koja se naticala na stup a kako je to vidljivo u foto dokumentaciji iz spisa te je tužena u potpunosti odgovorna za držanje konja u oboru na takav način iz kojeg su konji znali povremeno bez nadzora izlaziti, a što se očito desilo i na sam dan štetnog događaja kada je pok. Antun poveo djedovu kobilu sa prostora za ispašu izvan obora prema kući, a kada su dva konja tuženika izletjela iz obora. Tuženik nije dokazao da bi pok. Antun imao razloga otvarati vrata obora tuženika kada je njegova kobila bila zavezana za banderu na dijelu zemljišta za seosku ispašu izvan obora tuženika. Kobila djeda pok. Antuna je bila ždrijebna te takvu ždrebnu kobilu vlasnik Slavko Čelepirović zasigurno ne bi ostavljao u oboru tuženika.

Sud je odbio tužitelje i tuženika sa predloženim medicinskim vještačenjem ozljede na okolnost uzročno-posljedične veze povreda nastalih uslijed udarca kopitom konja u zatiljak i smrti pok. Antuna a obzirom da iz zapisnika o obdukciji proizlazi da je uzrok smrti pok. Antuna zadobivene ozljede zbog udarca kopitima konja a uslijed kojih ozljeda je pokojni i preminuo nakon 7 dana.

Odbijen je prijedlog tuženika za rekonstrukciju štetnog događaja jer iz provedenih dokaza saslušanjem očevidaca nesporno proizlazi na koji način se odigrao štetni događaj u kojem je ozljede zadobio pok. Antun a uslijed kojih je kasnije i preminuo. Neposredni očevidci suglasno iskazuju da je pok. Antun koji je vodio kobilu na povocu pratio ždrijebac tuženika, te da se pok. Antun nastojao zaštititi od ždrijepca na način da je isti pustio povodac na kojem je vodio kobilu koja je sama otišla u svoje dvorište no nije imao vremena skloniti se od ždrijepca tuženika koji se propeo pred tuženikom te je prednjim kopitom udario tuženika u zatiljak.

Odbijen je prijedlog tuženika i za vještačenjem po vještaku bihevioristi veterinarske struke koji bi trebao utvrditi uobičajeni standard ophođenja svake osobe prema konju na način i u okruženju gdje se konj nalazi, a zbog tvrdnje tuženika da je sporan način ophođenja i ponašanja pok. Antuna prema konju tuženika dok se konj nalazi u oboru te dok se isti niesmetano kreće u neograđenom prostoru. Takvo vještačenje po mišljenju suda nije potrebno za odluku o tužbenom zahtjevu jer je uzročno posljedična veza povreda nastalih uslijed udarca kopitom konja tuženika i smrti pok. Antuna utvrđena po medicinskom stručnjaku u postupku obdukcije, a predloženo vještačenje po tuženiku ne može isključiti odgovornost tuženika čiji konj se našao na cesti a konj je opasna stvar te se u ovom predmetu ne primjenjuje odredba čl. 1045 st. 1 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15) tj. odredba o odgovornosti po osnovi krivnje nego odredba čl. 1045 st. 3 ZOO-a kojom je propisano da za štetu od opasnih stvari od kojih potječe povećana opasnost štete za okolinu odgovara njihov vlasnik bez obzira na krivnju. Tuženik nije dokazao da bi bile ispunjene pretpostavke iz čl. 1065 ZOO-a, odnosno da bi nedopuštenim otvaranjem obora i propustom zatvaranja istog od strane pok. Antuna, konj tuženika kao opasna stvar bila oduzeta iz posjeda tuženika te da bi za štetu koja od nje potječe bio odgovoran onaj tko je oduzeo opasnu stvar, a obzirom da tuženik kao vlasnik tvrdi da nije odgovoran za nastanak štetnog događaja.

Tuženik nije dokazao da se kao vlasnik opasne stvari može osloboditi odgovornosti ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći ni otkloniti. Nedokazana je tvrdnja da bi Slavko Čelepirović, djed pok. Antuna, neovlašteno bez ičijeg odobrenja uveo svoju kobilu u obor te da bi pok. Antun kobilu izveo iz obora, ostavio vrata obora otvorena, te konju tuženika omogućio izlazak iz obora.

Iz iskaza saslušanih svjedoka Nevenke Šišić, Alena Knežević, Antuna Šišić, Mateja Ciprić i Željka Brlić proizlazi da su konji tuženika i ranije, prije štetnog događaja, bez nadzora izlazili iz obora gdje ih je držao tuženik te da su znali doći sami bez nadzora i pred školu u selo a da su hodali i po baščama te pravili štetu na usjevima. Za izlaske iz obora znao je i Alojz Jakirčević, ranije direktor tuženika do odlaska u mirovinu, a koji je angažirao Antuna Šišić djelatnika tuženika da brine o konjima i koji je o konjima brinuo u vrijeme štetnog događaja. Svjedok Antun Šišić potvrđuje, a sud mu u cijelosti poklanja vjeru, da su konji sigurno 30 puta izašli iz ograde obora jer ograda nije bila kako treba. Drveni stupci ograde obora udaljeni oko 3m između kojih je bila razapeta tanka žica sa velikim očima, da nije bila dovoljno čvrsta i nije sprečavala konje tuženika da je povale i izađu van iz obora. Svjedok Šišić je potvrdio da je na dan štetnog događaja kobila djeda pok. Antuna u jutarnjim satima bila na ispaši u neograđenom prostoru izvan obora tuženika i svjedok je zatekao srušena dva drvena stupca na oboru i polegnutu žicu, a ždrijebac i dva ždrebeta tuženika su bili izvan obora. Svjedok je popravio srušene stupce, uglavio ih te digao žicu kada je učvrstio stupce i vratio konje tuženika u obor. Navodi da se kobila djeda pok. Antuna nije tjerala te ždrijebac nije išao oko nje. Potvrđuje da kobila nije bila u oboru na dan štetnog događaja u nedjelju ujutro kada je došao nahraniti konje tuženika a da su tri konja tuženika zatečena izvan obora koje je on osobno vratio u obor nakon što je popravio stupce ograde.

Poklonjena je vjera saslušanoj tužiteljici Anastaziji Čelepirović koja je osobno sa nasipa vidjela kada je pok. brat išao po djedovu kobilu koja je po njenom iskazu bila na ispaši izvan obora tuženika i svezana za banderu te je osobno vidjela da su dva konja tuženika izletjela iz obora u trenutku kada je pok. brat odvodio kobilu njihovog djeda.

Nisu stoga ispunjene pretpostavke iz čl. 1067 ZOO-a koje tuženik ističe, a koje govore pod kojim uvjetima se vlasnik opasne stvari može osloboditi od odgovornosti. Tuženik tvrdi da je pok. Antun kao oštećenik isključivo odgovoran za nastanak štete, odnosno da je ostavljajući otvorena vrata obora omogućio izlazak konja tuženika iz obora. Za tu tvrdnju tuženik ne pruža nikakve dokaze osim što Alojz Jakirčević ranije saslušan kao direktor tuženika a poslije kao svjedok tvrdi da je pričajući sa osobom po imenu Stjepan Čalić koji je sada pokojni, od istoga čuo da je Antun Čelepirović na dan štetnog događaja odveo svoju kobilu iz obora tuženika. Tuženik koji je bio registriran za uzgoj konja i koji je imao dozvolu za držanje konja morao je osigurati da njegovi konji ne mogu izaći iz obora predviđenog za njihovo držanje a iz provedenih dokaza te iz iskaza saslušanih svjedoka i tužitelja proizlazi da su konji sami u više navrata znali i mogli izaći iz obora kada su srušili žičanu ogradu koja nije bila čvrsta i zbog koje je Antun Šišić osoba zadužena za timarenje konja tuženika morao vraćati konje tuženika u obor. Ne stoji navodi Alojza Jakirčević da je Antun Šišić u jutro na dan štetnog događaja zatekao kobilu djeda pok. Antuna u oboru jer je u iskazu svjedok Šišić tvrdio upravo suprotno. Svi saslušani svjedoci i tužitelji suglasno iskazuju da su konji tuženika mogli izaći iz obora tuženika te da su se bez nadzora kretali izvan obora pa da su znali doći i u selo pa i pred školu. Po utvrđenju suda do kojeg je sud došao nakon provedenih dokaza saslušanjem tužitelja koji suglasno iskazuju da pok. Antun Čelepirović nije djedovu kobilu izveo iz obora tuženika već da je ista bila svezana za banderu koja je izvan prostora

obora, takvo utvrđeno postupanje oštećenog ne dokazuje krivnju oštećenog koju tuženik pokušava prikazati a ne pružajući za to nikakve dokaze. Saslušani svjedok Šišić je potvrdio da je zatekao u nedjelju ujutro kobilu djeda pok. Antuna izvan prostora obora. Alojz Jakirčević saslušan kao svjedok naveo je da mu je sada pok. Stjepan Čalić rekao da je Antun Čelepirović na dan štetnog događaja odveo svoju kobilu iz obora tuženika. Stjepan Čalić je prema iskazu Alojza Jakirčević gledao utakmicu te mu rekao da su iz obora kroz otvorenu kapiju izletjeli ždrijebac i omnica a da je Antun Čelepirović izveo svoju kobilu iz obora i da ju je otjerao od ždrijepca pa da je otišao sa svojom kobilom. Stjepan Čalić koji je umro nije mogao potvrditi navode Alojza Jakirčevića, a tužiteljica Anastazija Čelepirović je iskazala da je brat Antun došao po kobilu a da je ista bila zavezana za banderu te da su u trenutku kada je brat odvezao i odvodio kobilu sa mjesta gdje je bila privezana uz banderu, da su kroz vrata ograđenog obora izletjela dva konja tuženika i to smeđi i crni te da je smeđi nastavio pratiti brata i njegovu kobilu a crni da je ostao pasti.

Za štetu od opasne stvari odgovara njegov vlasnik a kako je to određeno čl. 1064 ZOO-a. Opća načela vezana za uzrokovanje štete od opasne stvari ili djelatnosti uređena su čl. 1045 st. 3 i 4 ZOO-a, a posebno su uređena i odredbama čl. 1063 do 1072 istog zakona. Tuženik kao vlasnik konja odgovoran je za štetu nastalu od njegovog konja tj. za zadobivene ozljede pok. Antuna Čelepirović nastale uslijed udarca kopitom konja tuženika u zatiljak pok. Antuna, a sve prema objektivnoj odgovornosti odnosno odgovornosti po načelu uzročnosti i to bez obzira na krivnju. Zakonska odredba olakšava pravni položaj oštećenika a odredba čl. 1063 ZOO-a kojom je utvrđena predmnjeva uzročnosti tako da se smatra i po zakonu pretpostavlja da šteta potiče od opasne stvari ili opasne djelatnosti, osim ako se ne dokaže da one nisu bile uzrok štete. Oštećenik ne mora dokazivati da šteta koju je pretrpio potiče od opasne stvari ako dokaže da je opasna stvar u konkretnom slučaju konj tuženika da je sudjelovao u štetnom događaju. Štetnik se svoje odgovornosti može osloboditi ako su ispunjene pretpostavke iz čl. 1067 ZOO-a a postojanje tih pretpostavki tuženik kao vlasnik konja nije dokazao.

Sud je ocijenio da između štetne radnje i štete postoji uzročna veza, odnosno da su ozljede koje su navedene kao uzrok smrti u zapisniku o obdukciji bile uzrokom smrti pok. Antuna a koja smrt je nastupila 25. travnja 2010.g. kao posljedica ozljeda zadobivenih od udarca konja tuženika dana 18. travnja 2010.g.

Rješenjem ODO Slavonski Brod, Stalna služba u Novoj Gradiški od 07.03.2012.g. odbačena je kaznena prijava protiv Marijana Bušić, Zlatka Penavić, Slavice Bušić Vukoja i Alojza Jakirčević prijavljenih zbog kaznenog djela iz čl. 271 st. 1 i 4 Kaznenog zakona u svezi s čl. 263 st. 1 i 4 KZ-a, a koju kaznenu prijavu je podnio oštećenik Dragan Čelepirović i dr. te navedene prijavio kao odgovorne osobe TD Gradec, ovdje tuženika, u čijem se vlasništvu 18.04.2010.g. nalazio konj za kojeg su isti propustili osigurati te držati ga pod nadzorom u za to predviđenom prostoru u vrijeme kada je oštećenik sada pok. Antun Čelepirović na povocu vodio kobilu s ispaše a kada se iza njih u naselju bez nadzora slobodno kretao konj tuženika koji se prethodno udaljio iz obora za konje 500m istočno od mjesta Davor, koji se propeo i kopitom prednje desne noge udario Antuna Čelepirović u glavu uslijed čega je isti zadobio teške tjelesne ozljede opasne za život od kojih je i preminuo 25.04.2010.g. U kaznenoj prijavi ovdje tužitelja tvrdi se da su prijavljenici svojim postupanjem izazvali opasnost po život i tijelo ljudi te prouzročili smrt jedne osobe. Stav ODO je da prijavljenici Marijan Bušić, Zlatko Penavić i Slavica Bušić Vukoja koji žive u Rijeci i u Zagrebu a koji su suvlasnici tvrtke tuženika i kojima nisu točno poznate okolnosti štetnog događaja ni objektivno ni subjektivno a niti fizički ne mogu biti odgovorni za sam događaj i nastupjele

posljedice te da se jedino može raspravljati o odgovornosti prijavljenika Alojza Jakirčevića. ODO smatra da u pogledu postupanja Alojza Jakirčevića kao direktora tuženika koji živi u Davoru i koji je vodio brigu o smještaju i čuvanju konja, da njegove radnje vezane za smještaj i čuvanje konja ne predstavljaju opće opasne radnje te smatra da konj koji je izazvao smrt oštećenika ne predstavlja opće opasno sredstvo, jer da su konji tuženika bili smješteni i osigurani na adekvatan, potrebit i uobičajeni način vezano za područje i uobičajeno postupanje prilikom čuvanja konja kao i vođenja konja na ispašu. Stav ODO da nisu postojale okolnosti koje bi ukazivale da bi u konkretnom slučaju Alojz Jakirčević trebao postupiti drugačije te da u pogledu samog konja da do predmetnog događaja isti nije nikoga napao pa da je i ovaj događaj posljedica koja je uzrokovana postupanjem samog oštećenika, te da se ne može govoriti da predmetni konj tuženika predstavlja opće opasno sredstvo i da je slijedom toga trebala postojati posebna zaštita za istog. ODO smatra da ne postoje osnove sumnje da bi prijavljenici svojim ponašanjem ostvarili obilježja kaznenog djela za koje su prijavljeni na način kako je to opisano u kaznenoj prijavi, te niti bilo kojeg drugog za koji bi se kazneni progon poduzimao po službenoj dužnosti pa je iz tog razloga kaznena prijava odbačena.

Kako je građanska odgovornost šira od kaznene odgovornosti, unatoč odbacivanju kaznene prijave protiv suvlasnika i direktora tuženika, sud smatra da postoji odgovornost tuženika kao firme koja je vlasnik ždrijepca koji je u predmetnom štetnom događaju ozlijedio pok. Antuna i koji je zbog zadobivenih ozljeda umro.

Sud je odbio tuženika sa prijedlogom za saslušanje svjedoka Marije Dakić na okolnosti očevidca radnje pok. Antuna Čelepirović i činjenice same dinamike događaja kako je opisuje tužiteljica Anastazija Čelepirović, te je tuženik odbijen sa prijedlogom za saslušanje svjedoka Martina Čučuzović na okolnosti dinamike događaja i izostanka agresivnosti konja dok mu je davao jesti. Saslušanje predloženih svjedoka na okolnosti navedene po tuženiku nisu neophodni dokazi za odluku o tužbenom zahtjevu kraj utvrđenih činjenica da su ozljede pok. Antuna zadobivene od udarca kopitom od konja tuženika koji se u trenutku šetnog događaja bez nadzora kretao naseljem Davor i koji je konj je prije toga izašao iz nedovoljno čvrstog i po tuženiku neadekvatno osiguranog obora, te je kao takav bio opasna stvar. Ponašanje pok. Antuna koji je djedovu ždrijebnu kobilu vodio na povocu kući sa ispaše, sud ne može ocijeniti takvim kakvim ga prikazuje tužena strana tvrdeći da je oštećenik svojim postupanjem isključivo odgovoran za nastanak šetnog događaja. Pok. Antun očito nije imao mogućnosti i vremena da se skloni od konja tuženika koji se kasom vraćao u pravcu pok. Antuna i kobile a na što su ga vikom upozoravali očevici nesretnog događaja i koji je prema ocjeni suda imao samo toliko vremena da pusti povodac na kojem je bila kobila a sam nije imao vremena skloniti se od konja tuženika koji se propeo i koji ga je pri tome udario. Da li je pok. Antun mahinalno digao ruke u visini očiju da se zaštiti od konja tuženika, da li je pri tome vikao ili mahao rukama je stvar trenutka i trenutne reakcije pokojnog, no ništa navedeno pokojni ne bi trebao činiti da konj tuženika nije bez nadzora bio u naselju Davor na javnoj cesti u vrijeme kada je pok. Antun vodio kobilu sa ispaše. Prema mišljenju tuženika pok. je trebao izbjeći nalet konja tuženika, sakriti se kao ostala djeca koja su kao očevici opisali dinamiku šetnog događaja. Martin Čučuzović koji je konju tuženika ponudio hranu i vodu da bi ga odvratio od dalje pratnje pok. Antuna i kobile može o istom iskazati pred sudom, no o tome su iskazali saslušani svjedoci pa je saslušanje tog svjedoka na tu okolnost nepotrebno. Nitko ne tvrdi da je konj tuženika prije šetnog događaja bio agresivan, no konj tuženika je pratio pok. Antuna i kobilu njegovog djeda a do šetnog događaja je došlo u jednom nesretnom trenutku kada se konj tuženika propeo i kada pok. Antun nije bio dovoljno daleko od tog konja već se našao ispred njega pa je tako i zadobio udarac kopitom a koji udarac je uzrokovao teške tjelesne ozljede. Nikakvo vještačenje predloženo po tuženiku u pogledu

ponašanja konja na otvorenom prostoru bez nadzora ne može isključiti odgovornost tuženika kao vlasnika opasne stvari da odgovara za štetu nastalu ponašanjem njegove životinje bez obzira na dotadašnje mirno ponašanje konja tuženika. Očevici štetnog događaja koji su se sklonili od konja tuženika koji je pratio pok. Antuna i kobilu su imali vremena ukloniti se sa ceste a pok. Antun to nije uspio.

Smrću pok. Antuna došlo je do povrede prava osobnosti tužitelja kao oštećenika tj. povrede prava na duševno zdravlje a koje je regulirano čl. 19. st. 1 i 2 ZOO-a. Člankom 1101 ZOO-a određeno je da članovi uže obitelji imaju pravo na pravičnu novčanu naknadu neimovinske štete, a ovdje su to roditelji i sestre pok. Antuna Čelepirovića, a koji su u trenutku smrti pokojnog svi živjeli u zajedničkom domaćinstvu. Čl. 1103 ZOO-a regulira obvezu dospijevanja pravične novčane naknade sa danom podnošenja pismenog zahtjeva ili tužbe. Tužitelji utuženu pravičnu novčanu naknadu potražuju od dana 25. travnja 2010.g. tj. od smrti pok. Antuna a ista im se dosuđuje od dana podnošenja tužbe 08.04.2013.g. jer u spis nije pružen dokaz da bi tužitelji prije podnošenja tužbe pismeno od tuženika zatražili naknadu neimovinske ili imovinske štete.

Tužitelji Dragan i Anica Čelepirović su roditelji pok. Antuna koji je u trenutku smrti bio star 19 godina, a ostale tužiteljice su sestre pokojnog koje su u trenutku njegove smrti bile maloljetne. Svi tužitelji imaju pravo na pravičnu novčanu naknadu neimovinske štete i to roditelji svaki po 220.000,00kn, a svaka tužiteljica kao sestra iznos od po 75.000,00kn kako je to utuženo i dosuđeno. Tužitelji Dragan i Anica Čelepirović su odbijeni svaki sa iznosom od po 10.000,00kn koji je po mišljenju suda neosnovan iznos a obzirom na orijentacijske kriterije iznosa za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete a koji su doneseni na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 29.11.2002.g. Pravična novčana naknada predstavlja naknadu kako za bol izazvanu samim saznanjem za smrt, tako i za sve kasnije bolove koje tužitelji kao roditelji i sestre pokojnog trpe zbog gubitka sina i brata, odnosno ljubavi, njege i pažnje koju bi im pokojni sin i brat pružao da nije došlo do štetnog događaja a obzirom da je pokojni nastradao u 19 godini života. Dosuđena naknada za povredu prava osobnosti na duševno zdravlje koja se očituje kao duševna bol se očituje u gubitku sina i brata, a koju trpe tužitelji roditelji i sestre pokojnog.

Sud je tužitelju Draganu Čelepiroviću temeljem čl. 1045 st. 3 a u svezi sa čl. 1046 ZOO-a te čl. 223 st. 1 ZPP-a dosudio utuženi iznos od 17.000,00kn na ime troškova nadgrobnog spomenika te 8.000,00kn na ime troškova sahrane i karmine, a u pogledu kojih iznosa tužena nije osporavala utužene iznose, osim što je u pogledu cjelokupnog tužbenog zahtjeva osporavala odgovornost tuženika te stavila prigovor isključive odgovornosti pok. Antuna nastanku štetnog događaja.

Tužiteljima Draganu i Anici Čelepirović roditeljima pok. Antuna dosuđeni su na ime troškova crnine i pogrebnog vijenca iznosi od po 5.000,00kn za svakog tužitelja a koji iznos je paušalno naveden i kao osnovan dosuđen od strane suda, te isti nije osporavan od strane tuženika u pogledu visine osim što je također osporavana odgovornost tuženika za štetni događaj, a sve temeljem čl. 1046 ZOO-a.

Utuzeni iznosi od 17.000,00kn⁴ na ime imovinske štete troškova nadgrobnog spomenika te 8.000,00kn za trošak sahrane i karmine, te troškove crnine i pogrebnog vijenca od po 5.000,00kn za svakog roditelja pokojnog, su po ocjeni suda realni, te ih je sud dosudio bez obzira što tužitelji nisu u spis priložili račune o visini tih nastalih troškova za tužitelje, a imajući u vidu običaje kraja u kojem je pok. Antun živio u pogledu pravljenja spomenika,

karmina, troškova sahrane i pogrebnih vijenaca, te troška crnine, a temeljem čl. 223 ZPP-a te čl. 1085 i 1093 st. 1 ZOO-a. Odgovorna osoba dužna je uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što šteta nastane a kada uspostava prijašnjeg stanja nije moguća odgovorna osoba je dužna isplatiti oštećeniku odgovarajući iznos novca na ime naknade imovinske štete, a koja je u konkretnom slučaju utužena u realnim iznosima te ju je sud i dosudio prvo i drugo tužiteljima. U trenutku utuženja obveza naknade štete smatra se dospjelom a tužena strana nije osporavala visinu iste pa su i zakonske zatezne kamate na nju dosuđene od dana podnošenja tužbe kao i za neimovinsku štetu.

O parničnom trošku odlučeno je temeljem čl. 154 st. 1 ZPP-a a u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 69/93, 87/93, 91/94, 11/96, 37/05, 168/09, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15) – dalje OT, a prema troškovniku na str. 231 spisa.

Sud je tužiteljima temeljem tbr. 7 OT te tbr. 36 OT u pogledu zastupanja više osoba po odvjetniku u istom predmetu (ukupno pet tužitelja), a kraj v.p.s. od 720.000,00kn gdje su tužitelji uspjeli sa iznosom od 700.000,00kn priznao trošak u cijelosti obzirom na neznatan odbijajući iznos.

Za sastav tužbe temeljem tbr. 7 i 36 OT dosuđen je zatraženi iznos od 10.080,00kn a koji iznos je dosuđen i temeljem tbr. 9 OT za zastupanja na ročištima od 11.10.2013.g., 09.04.2015.g., 04.05.2016.g. te 31.05.2016.g. od po 10.080,00kn za svako ročište. Temeljem tbr 9/1 OT dosuđen je trošak zastupanja na ročištu radi objave presude 30.06.2016.g. u iznosu od 500,00kn a koji iznos se dosuđuje i temeljem tbr. 1 OT na ime konferencije sa strankom, te iznos od 250,00kn temeljem tbr. 32 OT za pribavu isprava.

Tužiteljima se dosuđuje na ime sastava podneska od 11.10.2013.g. a ne kako je pogrešno navedeno od 10.11.2013.g. temeljem tbr. 8 OT nagrada od 10.080,00kn.

Zbrajanjem dosuđenog osnovanog parničnog troška dobiva se iznos od 61.730,00kn na koji tužiteljima pripada PDV od 15.432,50kn što zbrojeno daje iznos od 77.042,50kn, dosuđenog osnovanog parničnog troška.

Tužitelji su odbijeni sa preostalim zatraženim parničnim troškom u iznosu od 65.319,50kn kao neosnovanim i previsoko zatraženim. Tužiteljima nisu priznati zatraženi troškovi za sastav prijedloga za izdavanje privremene mjere temeljem tbr. 8 OT u iznosu od 1.000,00kn, zatraženi iznos od 250,00kn temeljem tbr. 32 OT za pribavu isprava jer se može po tom osnovu potraživati iznos od 250,00kn koliko je i dosuđeno. Nije dosuđen zatraženi materijalni trošak fotokopiranja u iznosu od 28,00kn jer dokaz o nastalom trošku ne postoji u spisu. Nisu priznati zatraženi troškovi temeljem tbr. 8 OT za sastave podnesaka od 30.04.2014.g., 6.6.2014.g., 29.10.2014.g., 16.01.2015.g., 12.02.2015.g., 27.4.2015.g., 03.09.2015.g., 13.10.2015.g. i 27.11.2015.g., 08.02.2016.g., 23.03.2016.g. i 13.04.2016.g. u zatraženim iznosima od po 250,00kn jer se radi o kratkim požurnicama punomoćnika tužitelja za zakazivanje ročišta. Unatoč tolikim požurnicama nakon konačno zakazanog ročišta punomoćnici stranaka suglasno mole odgodu ročišta koja odgoda nije prihvaćena. Nije priznat trošak sastava podneska od 10.04.2015.g. u iznosu od 10.080,00kn (str. 136 spisa) jer tim podneskom punomoćnik tužitelja samo dostavlja potvrdu o imovnom stanju za dio tužitelja. Tužiteljima nisu priznati zatraženi troškovi sastava žalbi s paušalom temeljem tbr. 10 i 36 OT i to žalbi od 02.10.2015., 27.04.2015.g. i 16.03.2015.g. u iznosu od po 12.600,00kn za svaku žalbu jer su tužitelji pravomoćno odbijeni sa prijedlogom za izdavanje privremene mjere te takav trošak nije bio potreban u ovom postupku za odluku suda o tužbenom zahtjevu.

Tužitelji su oslobođeni plaćanja sudskih pristojbi u ovom postupku temeljem čl. 14 ZOSP-a a obzirom da je tužba podnesena 08.04.2013.g. u vrijeme važenja starog Zakona o sudskim pristojbama, te su tužitelji dostavili u spis potvrde o imovnom stanju i dali svoje

izjave o imovnom stanju pa ih je sud oslobodio plaćanja sudskih pristojbi smatrajući da iste ne bi mogli platiti bez štete za svoje nužno uzdržavanje.

U Novoj Gradiški 30. lipnja 2016.g.

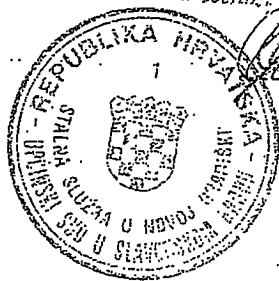
Sudac:

Željka Paunović v.r.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pisano ovom sudu u 3 istovjetna primjerka.

DN-a:

1. Odyj. Nemanja Nožinić, N.Gradiška
2. Z.O.U. Matijašević i dr. N.Gradiška

24 OVR-2523/17

ODVJETNIČKI URED
Nemanja Nožinić mag. iur.

01-12-2017

Nova Gradiška, Gundulićeva 4, tel./fax: 035/359-969

HITNO!!!

OPĆINSKI SUD
U SLAVONSKOM BRODU
Stari Grad u Novoj Gradiški

OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
STALNA SLUŽBA U NOVOJ GRADIŠKI

Ovrhovoditelj: I. DRAGAN ČELEPIROVIĆ iz Davora, V. Lisinskog 13, OIB 07989791025,
II. ANICA ČELEPIROVIĆ iz Davora, V. Lisinskog 13, OIB 36817005283,
III. IVA mljt. ČELEPIROVIĆ iz Davora, V. Lisinskog 13, OIB 51860291025, zastupana
po ocu i z.z. Draganu Čelepirović, OIB 07989791025,
IV. ANASTAZIJA ČELEPIROVIĆ iz Davora, V. Lisinskog 13, OIB 65075569981,
V. VERONIKA ČELEPIROVIĆ JURKOVIĆ iz Davora, V. Lisinskog 13, OIB
03123266911, svi zastupan po

ODVJETNIK
Nemanja Nožinić
Gundulićeva 4, Nova Gradiška
Tel./fax 035/ 359 969

Ovršenik: GRADEC d.o.o. Davor, B. I. Mažuranića 32, OIB 44178334741, u zemljišnim knjigama
upisan kao GRADEC d.o.o., OIB 44178334741, Davor, Bana I. Mažuranića 32, te kao
GRADEC d.o.o., Davor, Bana Ivana Mažuranića 32, te kao „GRADEC“ d.o.o., Davor, Bana
Ivana Mažuranića 32

Radi ovrhe-777.042,50 kn

OVRŠNI PRIJEDLOG

- na nekretninama ovršenika
- na pokretninama ovršenika
- na motornom vozilu ovršenika

Prilog: punomoć

preslik presude OPS Slav. Brod, SS Nova Gradiška, br. Pn-54/15
preslik presude ŽS Slav. Brod, br. GŽ-1623/16
izvornik z.k. izvadaka
izvornik uvjerenja MUP RH

7 puta

OVRHOVODITELJ JE OSLOBOĐEN OD PLAĆANJA SUDSKIH PRISTOJBAMA U OVOM
OVRŠNOM PREDMETU SUKLADNO ZAKONU O SUDSKIM PRISTOJBAMA (oslobođeni su
plaćanja sud. pristojbi u parničnom postupku koji je prethodio).

1. Na temelju pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški, broj: Pn-54/15 od dana 30. lipnja 2016. godine, koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj: GŽ -1623/16 od dana 28. rujna 2017. godine, ovršenik **GRADEC d.o.o., OIB 44178334741**, je I- ovrhovoditelju **DRAGANU ČELEPIROVIĆ , OIB 07989791025**, dužan platiti iznos od 250.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim je ovršenik **GRADEC d.o.o., OIB 44178334741**, dužan II-ovrhovoditelju **ANICI ČELEPIROVIĆ , OIB 36817005283**, platiti iznos od 225.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim je ovršenik **GRADEC d.o.o., OIB 44178334741**, dužan III-ovrhovoditelju **IVI mljt. ČELEPIROVIĆ, OIB 51860291025**, platiti iznos od 75.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim je ovršenik **GRADEC d.o.o., OIB 44178334741**, dužan IV-ovrhovoditelju **ANASTAZIJI ČELEPIROVIĆ , OIB 65075569981**, platiti iznos od 75.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, te je ovršenik **GRADEC d.o.o., OIB 44178334741**, dužan V-ovrhovoditelju **VERONIKI ČELEPIROVIĆ JURKOVIĆ, OIB 03123266911**, platiti iznos od 75.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, (toč. I.), kao i nadoknaditi im troškove parničnog postupka u iznosu od 77.042,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, tekućom od dana presuđenja, tj. 30. lipnja 2016. g., pa do isplate, sve to u roku od 15 dana; (toč. II.).

DOKAZ: Uvid u preslik presude OPS Slav. Brod, SS Nova Gradiška, br. Pn-54/15 koja prileži, uvid u preslik presude ŽS Slavonski Brod, br. GŽ -1623/16, uvid u spis suda OPS Slav. Brod, SS Nova Gradiška, br. Pn-54/15.

2. Ovršenik je vlasnik nekretnina upisanih u z.k.ul.broj 1279 k.o. Davor, i to kčbr. 544/1-Pašnjak Staro Polje sa 42350 m², kčbr. 544/2-Pašnjak Staro Polje sa 1929 m², kčbr. 544/3-Pašnjak Staro Polje sa 1685 m², zatim nekretnina upisanih u z.k. ul. br. 1429 k.o. Davor i to kčbr. 31/1-Oranica Dol. Mekote sa 27487 m², kao i nekretnina upisanih u z.k. ul. br. 1356 k.o. Davor i to kčbr. 34-Oranica Dol. Mekote sa 241766 m², kčbr. 40-Oranica Dol. Mekote sa 288324 m².

Ovršenik je u zemljišnim knjigama OPS Slav. Brod SS Nova Gradiška, Z-K odjel upisan i kao **GRADEC d.o.o., OIB 44178334741**, Davor, Bana I. Mažuranića 32, te kao **GRADEC d.o.o. , Davor, Bana Ivana Mažuranića 32**, te kao „**GRADEC**“ d.o.o., Davor, Bana Ivana Mažuranića 32.

ODVJETNIČKI URED

Nemanja Nožinić mag. iur.

Nova Gradiška, Gundulićeva 4, tel./fax: 035/359-969

DOKAZ: Uvid u izvornike z.k. izvadaka koji prileže.

3. Ovrhovoditelj ima saznanja da je ovršenik vlasnik motornog vozila i to 03-marke PRONAR T 653/2, godina proizvodnje 2006., broj šasije 2026A, reg. oznaka NG205AJ, zatim vozila i to T- marke Hurlimann Prince 55DT, godina proizvodnje 2009., broj šasije ZKDS1902V0MH20005, reg. oznake NG433AT, te vozilo T-marke IMT 560 P, godina proizvodnje 2006., broj šasije 501039881, reg. oznaka NG976AI, koja se vozila nalaze u posjedu ovršenika.

DOKAZ: Uvid u izvornik Uvjerenja MUP-a RH koji prileži.

Kako ovršenik odbija ovrhovoditelju dobrovoljno podmiriti prethodno navedeno dospijelo dugovanje, to ovrhovoditelj po svom punomoćniku podnosi ovaj prijedlog, te predlaže da sud donese slijedeće

RJEŠENJE O OVRSI

Na temelju pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški, broj: Pn-54/15 od dana 30. lipnja 2016. godine, koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj: Gž -1623/16 od dana 28. rujna 2017. godine, a radi naplate novčanog potraživanja ovrhovoditelja i to I- ovrhovoditelja DRAGANA ČELEPIROVIĆ, OIB 07989791025, u iznosu od 250.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim II-ovrhovoditelja ANICE ČELEPIROVIĆ, OIB 36817005283, u iznosu od 225.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim III-ovrhovoditelja IVE mljt. ČELEPIROVIĆ, OIB 51860291025, u iznosu od 75.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim IV-ovrhovoditelja ANASTAZIJE ČELEPIROVIĆ, OIB 65075569981, u iznosu od 75.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, te V-ovrhovoditelja VERONIKE ČELEPIROVIĆ JURKOVIĆ, OIB 03123266911, u iznosu od 75.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana podnošenja tužbe, tj. 08. travnja 2013. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za 3 postotna poena (toč.I), kao i radi naplate troškova parničnog postupka u iznosu od 77.042,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, tekucem od dana presuđenja, tj. 30. lipnja 2016. g., pa do isplate, sve to u roku od 15 dana (toč.II), kao i troškova ovoga ovršnog postupka u iznosu po odluci suda sadržanom u rješenju o ovrsi sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za 3 (tri) postotna poena počam od dana donošenja rješenja o ovrsi do konačne isplate, kao i daljnjih troškova ovršnog postupka,

određuje se ovrha

1. Zapljenom, procjenom, oduzimanjem, otpremanjem, povjeravanjem na čuvanje ovrhovoditeljima svih pokretnina ovršenika koje se nađu u njegovom posjedu, te prodajom tih pokretnina i namirenjem ovrhovoditelja iz iznosa dobivenog prodajom.

Ovršeniku se zabranjuje raspolaganje zaplijenjenim stvarima.

Upozorava se ovršenik na postojanje kazneno - pravne odgovornosti u slučaju da povrijedi pravo raspolaganja popisanim stvarima.

Novčani iznos dobiven prodajom popisanih pokretnina ovršenika isplatit će se u korist računa ovrhovoditelja i to I-ovrhovoditelja DRAGANA ČELEPIROVIĆ, OIB 07989791025, kod Zagrebačke banke d.d. Zagreb br. IBAN HR4523600003245553018, II-ovrhovoditelja ANICE ČELEPIROVIĆ, OIB 36817005283, kod Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb br. IBAN HR6623900013292323989, III-ovrhovoditelja IVE mljt. ČELEPIROVIĆ, OIB 51860291025, kod Zagrebačke banke d.d. Zagreb, br. IBAN HR0923600003245552793, IV-ovrhovoditelja ANASTAZIJE ČELEPIROVIĆ, OIB 65075569981, kod Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, br. IBAN HR3623900013291638254, V-ovrhovoditelja VERONIKE ČELEPIROVIĆ JURKOVIĆ, OIB 03123266911, kod Raiffeisenbank Austria d.d., br. IBAN HR9424840083235894019, s tim da se iznos troškova parničnog postupka i troškova ovrhe isplaćuje odnosno prenese na žiro-račun punomoćnika ovrhovoditelja: Odvjetnik Nemanja Nožinić, Nova Gradiška, Gundulićeva 4, HR39 2340 0091 1602 7249 6, PRIVREDNA BANKA ZAGREB D.D., 10000 Zagreb, Račkog 6, Croatia, SWIFT CODE: PBZGHR2X.

2. Na nekretninama upisanim u z.k.ul.broj 1279 k.o. Davor, i to kčbr. 544/1-Pašnjak Staro Polje sa 42350 m², kčbr. 544/2-Pašnjak Staro Polje sa 1929 m², kčbr. 544/3-Pašnjak Staro Polje sa 1685 m², zatim nekretnina upisanih u z.k. ul. br. 1429 k.o. Davor i to kčbr. 31/1-Oranica Dol. Mekote sa 27487 m², kao i nekretnina upisanih u z.k. ul. br. 1356 k.o. Davor i to kčbr. 34-Oranica Dol. Mekote sa 241766 m², kčbr. 40-Oranica Dol. Mekote sa 288324 m², kao vlasništvo ovršenika upisanog u z.k. i kao GRADEC d.o.o., OIB 44178334741, Davor, Bana I. Mažuranića 32, te kao GRADEC d.o.o., Davor, Bana Ivana Mažuranića 32, te kao „GRADEC“ d.o.o., Davor, Bana Ivana Mažuranića 32, utvrđivanjem vrijednosti nekretnina, njihovom prodajom i namirenjem ovrhovoditelja iz novčanog iznosa dobivenog prodajom.

Zemljišno-knjižnom odjelu Općinskog suda u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški, nalaže se zabilježba ovrhe.

Ovršeniku se zabranjuje raspolaganje sa nekretninama koje su predmet ovrhe.

Sukladno čl. 128. Ovršnog zakona nalaže se ovršeniku ispražnjenje nekretnina koje su predmet prodaje, te predaja nekretnina kupcu, a na temelju zaključka o predaji, te je dužan nekretninu slobodnu od osoba i stvari po zaključku suda o predaji, predati kupcu.

3. Pljenidbom, procjenom, oduzimanjem, otpremanjem i povjeravanjem motornog vozila ovršenika, i to 03-marke PRONAR T 653/2, godina proizvodnje 2006., broj šasije 2026A, reg. oznaka NG205AJ, zatim vozila i to T- marke Hurlimann Prince 55DT, godina proizvodnje 2009., broj šasije ZKDS1902V0MH20005, reg. oznake NG433AT, te vozilo T-marke IMT 560 P, godina proizvodnje 2006., broj šasije 501039881, reg. oznaka NG976AI, na čuvanje ovrhovoditeljima, te prodajom i namirenjem ovrhovoditelja iz iznosa dobivenog prodajom motornog vozila.

ODVJETNIČKI URED

Nemanja Nožinić mag. iur.

Nova Gradiška, Gundulićeva 4, tel./fax: 035/359-969

Nalaže se MUP RH, PU Brodsko-posavske, PP Nova Gradiška zabilježba ovrhe u upisniku vozila. Zabilježbom ovrhe ovrhovoditelj stječe založno pravo na motornom vozilu ovršenika, počam od dana dostave rješenja o ovrsi policijskoj upravi.

Ovršeniku se zabranjuje otuđenje i opterećenje zaplijenjenog vozila, a raspoložbe protivne ovoj zabrani nemaju pravni učinak.

Novčani iznos dobiven prodajom popisane pokretnine ovršenika isplatit će se u korist računa ovrhovoditelja i to I-ovrhovoditelja DRAGANA ČELEPIROVIĆ, OIB 07989791025, kod Zagrebačke banke d.d. Zagreb br. IBAN HR4523600003245553018, II-ovrhovoditelja ANICE ČELEPIROVIĆ, OIB 36817005283, kod Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb br. IBAN HR6623900013292323989, III-ovrhovoditelja IVE mljt. ČELEPIROVIĆ, OIB 51860291025, kod Zagrebačke banke d.d. Zagreb, br. IBAN HR0923600003245552793, IV-ovrhovoditelja ANASTAZIJE ČELEPIROVIĆ, OIB 65075569981, kod Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, br. IBAN HR3623900013291638254, V-ovrhovoditelja VERONIKE ČELEPIROVIĆ JURKOVIĆ, OIB 03123266911, kod Raiffeisenbank Austria d.d., br. IBAN HR9424840083235894019, s tim da se iznos troškova parničnog postupka i troškova ovrhe isplaćuje odnosno prenese na žiro-račun punomoćnika ovrhovoditelja: Odvjetnik Nemanja Nožinić, Nova Gradiška, Gundulićeva 4, HR39 2340 0091 1602 7249 6, PRIVREDNA BANKA ZAGREB D.D., 10000 Zagreb, Račkog 6, Croatia, SWIFT CODE: PBZGHR2X.

OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
STALNA SLUŽBA U NOVOJ GRADIŠKI
U Novoj Gradiški, 2017. godine

SUDAC

O tome obavijest:

1. Ovrhovoditelj po punomoćniku
2. Ovršenik
3. OPS Slav. Brod, SS Nova Gradiška, Z-K Odjel
4. MUP RH, PU Brodsko-posavska, PP Nova Gradiška – upisnik vozila
5. FINA

Trošak:

Nastali trošak:

1. Tbr. 7 i 11 OT sastav prijedloga s paušalom.....	7.770,43 kn
2. Tbr. 32 OT pribavljanje isprava za stranku (2x)-z.k. izvadak.....	1.000,00 kn
3. Tbr. 32 OT pribavljanje pravomoćnosti i ovršnosti.....	500,00 kn
4. Materijalni trošak - drž. biljezi.....	100,00 kn
5. PDV 25%.....	2.342,61 kn
6. Sudske pristojbe.....	oslobođenje
UKUPNO:.....	11.713,04 kn

Predviđivi trošak:

1. Trošak građevinskog vještačenja.....	2.500,00 kn
2. trošak zastupanja na 3 ročišta (3x 7.770,43kn).....	23.311,29 kn
3. PDV 25%.....	6.452,82 kn
UKUPNO.....	32.264,11 kn

U Novoj Gradiški, 09. studenog 2017. god.

ODVJETNIK
Ovrhovoditelj Nožinić
Gundulićeva 4, Nova Gradiška
Tel./fax 035/359 969

RJEŠENJE O OVRSI 14 Ovr- 2523/14
na temelju ovršne isprave

Sud određuje predloženu ovrhu.

Prijedlog za ovrhu sastavni je dio ovog rješenja.

Ovrhovoditelju se određuje trošak u iznosu od 11.413,00 kuna.

Predviđeni troškovi se naznačuju u iznosu od 32.264,11 kuna.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja ovršenik može izjaviti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka olpravka rješenja, a zbog odluke o troškovima postupka i prekoračenja zahtjeva i ovrhovoditelj.

Žalba se podnosi Općinskom sudu u Slavonskom Brodu, stalna služba u Novoj Gradiški, u tri jednaka pisana primjerka.

OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
STALNA SLUŽBA U NOVOJ GRADIŠKI

Sudac:

Dana 10. 11. 2014.

SUDAC
MIRJANA ŠEBAL MEGLAJEC V.I.

Poziva se ovrhovoditelj da u roku od 8 dana predujmi trošak u iznosu od 221,20 kn na račun ovog suda IBAN HR 9523900011300000988, Model HR 05 Poziv na broj 1058-3-252317 jer će se u protivnom ovrha obustaviti.

OPĆINSKI SUD SLAVONSKI BROD
SS NOVA GRADIŠKA

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
08.04.2013	29.06.2013	83	75.000,00	12,00	2.046,58	77.046,58
30.06.2013	31.12.2013	185	75.000,00	12,00	4.561,64	81.608,22
01.01.2014	30.06.2014	181	75.000,00	12,00	4.463,01	86.071,23
01.07.2014	31.12.2014	184	75.000,00	12,00	4.536,99	90.608,22
01.01.2015	30.06.2015	181	75.000,00	12,00	4.463,01	95.071,23
01.07.2015	31.07.2015	31	75.000,00	12,00	764,38	95.835,62
01.08.2015	31.12.2015	153	75.000,00	8,14	2.559,08	98.394,70
01.01.2016	30.06.2016	182	75.000,00	8,05	3.002,25	101.396,95
01.07.2016	31.12.2016	184	75.000,00	7,88	2.971,15	104.368,10
01.01.2017	30.06.2017	181	75.000,00	7,68	2.856,33	107.224,43
01.07.2017	31.12.2017	184	75.000,00	7,41	2.801,59	110.026,02
01.01.2018	30.01.2018	29	75.000,00	7,09	422,49	110.448,50
Ukupno		1759	75.000,00 kn		35.448,50 kn	110.448,50 kn

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
30.06.2016	30.06.2016	1	77.042,50	8,05	16,95	77.059,45
01.07.2016	31.12.2016	184	77.042,50	7,88	3.052,06	80.111,51
01.01.2017	30.06.2017	181	77.042,50	7,68	2.934,12	83.045,62
01.07.2017	31.12.2017	184	77.042,50	7,41	2.877,89	85.923,51
01.01.2018	30.01.2018	29	77.042,50	7,09	433,99	86.357,50
Ukupno		580	77.042,50 kn		9.315,00 kn	86.357,50 kn

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
11.11.2017	31.12.2017	51	11.713,00	7,41	121,27	11.834,27
01.01.2018	30.01.2018	29	11.713,00	7,09	65,98	11.900,25
Ukupno		81	11.713,00 kn		187,25 kn	11.900,25 kn

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
11.11.2017	31.12.2017	51	32.264,11	7,41	334,05	32.598,16
01.01.2018	30.01.2018	29	32.264,11	7,09	181,75	32.779,91
Ukupno		81	32.264,11 kn		515,80 kn	32.779,91 kn